

K. M. H. MUZEUM
HIRLAP OSZTÁLY

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 13. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1942 MÁJUS 1

Májusi virágok

Tüll terítő. Ekrü vékonyzájú tüllre ekrü fonállal készítve 95×95 cm méretben, készen P 35.—. Megrendelhető bármilyen más méretben is. 20 fillér válaszbélyeg beküldése ellenében készséggel ad felvilágosítást a Muskátli Kézimunkabolt, Budapesti, IV., Régi posta-u. 12 és Szeged, Kárász-u. 3. Megrendelésnél vásárlási könyv beküldendő.

MEGJELENT

kizárólag a «MAGYAR NŐK LAPJA» előfizetői részére a már bejelentett és ismertett

KORSZERŰ RECEPTKÖNYV

Örömmel nyújtjuk át hűséges előfizetőinknek ezt a rendkívül értékes és tartalmas receptkönyvet, amely megoldja háziasszonyaink mindenkori főzési gondját.

500 kitűnő, kipróbált receptet tartalmazó könyv ára

előfizetőinknek 80 fillér

E filléres árért azonban csak úgy adhatjuk, ha előfizetőink a negyedévi P 6.60 előfizetési díjat a könyv árával együtt beküldik.

A KORSZERŰ RECEPTKÖNYVET eddigi nagy sikerére való tekintettel is ajánlatos mielőbb megszerezni

Délutáni szövetruha

Tüll díszterítő. Fekete tüll alapon színes gyümölcs rátétekkel díszítve 100×100 cm méretben, teljesen készen P 32.—. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-u. 12 és Szeged, Kárász-u. 3. Vásárlási könyv beküldendő.

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. ÉVFOLYAM 13. SZÁM

BUDAPEST, 1942. MÁJUS 1.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekszámla: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő.
Amerikában 1 évre 44, fél évre 22 pengő. A lap egy ne-
gyedévénél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TÉRE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42
FIKCIADÓHIVATALOK: KOLOZSVAR, KISMESTER-UTCA 11, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BARÓ JÓSIKA-UTCA 4
SZABADKA, PIUKOVICS-UTCA 62, ÚJVIDEK, JÓKAI-UTCA 31, MISKOLC, GHILLANYI-UTCA 13 ÉS MAROSVÁSARHELY, PETŐFI SÁNDOR-U. 4

MÁJUSI ZÁSZLÓ

Nagymamám öreg volt és szigorú. Feje tetejére tornyozott, keményrefont kontyában kötöttük csillogtak és sokszor mondta: nem szabad! Egymagam kószáltam a nagy házban és kertben, mint gyerek, negyedik elemista. Egyetlen barátöm volt, Bartos, egy lencsőke hajú lány.

Április végefelé volt. Majálisa készülődött az osztály. Nagymama nem akart elengedni.

— Rosszak a gyerekek — mondta — elkészül-
nátok a tóhoz. Tavaly belefulladt egy iskolás
gyerek!

Bartos egy délután átjött és odaállt nagymama
elé. Még a kezét is összetette, mint az angyalok
a szentképeken és egy cseppet félrebillen-
tette a fejét, úgy kérte, engedjen el a majá-
lisa, hiszen még sohase voltam. Már pedig az
olyan szép, olyan gyönyörű, hogy ahhoz fog-
ható nincs!

— Majális? — kérdezte nagymama és tudtam,
hogy nem Bartost kérdezi, hanem önmagát és
hogy akkor elébe libbentek a régi májusok.
Megállt a szeme, halvány mosoly enyhítette
szigorú, ráncos arcát. — Olyan gyönyörű az?
Ah! — és egy kicsit csúfondárosan nevetett
fejét ingatva, mint akit becsaptak. Azután le-
gyintett és felém fordulva mondta: — Nem
bánom, mehetsz! Majd kalácsot sütök és az új
ruhádát is felveheted.

Másnap húsz fillért vittem zászlóra.

— Zászló, — kérdeztem Bartost — minek a
zászló?

De Bartos nem tudta: ibolyakék szeme el-
merengett a furcsa kérdésre.

Ó, de hát milyen sok minden volt, amit nem
tudtunk akkor, életünk májusán! Legfeljebb
csak sejtelmek voltak az élet dolgairól és
mint homályos írás vibrált előttünk, képtele-
nek voltak kibetűzni. Ugyan mi lehetett az,
ki tudná megmagyarázni, hogy Bartost és en-
gem, a szomszédék harmadik gimnázista
Laciája és Gyurka, a náluk lakó kosztos diák,

nem vertek meg soha, holott minden lány, sőt
még a fiúk is félték tőlük, mint híres vere-
kedőktől. Igen, sohasem vertek meg, sohasem
csúfoltak, pedig télen iskolába menet és jövet
ott csúszkáltunk az orruk előtt a járda mel-
letti jégcsikokon. Nem szóltunk erről egymás-
nak Bartossal, csakhát valami furcsát, meg-
magyarázhatatlant éreztünk.

Vagy miért örülünk a felvirradt, hűvös és
májusi reggelnek, mit vártunk a kirándulástól?
Bartos korán ott volt értem és már ott a
kertben valami földöntúli izgalom szorongatott
bennünket. Bartos nevetett és furcsa „nagyos”
dolgot mondott:

— Tegnap még bimbósak voltak az orgonák,
ma reggelre mind kinyílottak a majális tisz-
teletére!

Nagymama ott állt a hátunk mögött és fejét
csóválta:

— Mesebeszéd! Tegnap, tegnapelőtt is volt
kinyílt fűrt itt meg ott!

Persze, nagymamának volt igaza! Teli voltak
a kertek orgonával olyan bőségesen, hogy
mindenkinek volt a kezében egy-egy ág. Még
el is hullajtották. A sűrű járda földjén lilá-
lott belőlük majd mindenfelé és bódító illa-
tot elnyomta a tavasz ezerféle más jó szagát.
Az iskolában gyülekeztünk. A tanító néni ott
állt már a katedrán, az asztalon halomban
volt a sok kis zászló.

— Látdod, ez az! — mutatta Bartos — a ke-
zünkben viszlük és úgy megyünk!

Előbb furcsa volt, amint párban álltunk és a
jobb kezünkben tartottuk a zászlót szép
egyenesen, míg bal kezünkben az uzsonnázó
kosarat lógattuk, azonban később már tud-
tam, hogy igenis kell a zászlócska azon a vá-
rónánynél. Kell! És megszerettem. Már a vá-
roska határában óvtam a szélről, erősen tar-
tottam. Mert ha nem is tudtam megszöve-
gezni, éreztem, hogy a zászló a merész elindu-
lás szimbóluma: tavasz, ifjúság, élet. Elindu-

lunk jó reményekkel, lelkesedéssel majáliszni.
És zászló leng az induló hajó orrán, a motor-
csónakokon, az autókön, a repülőgépeken.
Ha olyan csepp kis lobogó is, mint a mienk,
mégis annyit jelent, mintha az ember tüzből
égő, akaratra kész lelke volna nyélre erő-
sítve lobogónak, vakmerőségét és bátorságát
jelképezni.

Énekelünk, egyszerre beszélünk az utakon.
A felnőttek kihajoltak az ablakokon nézni
bennünket, meg a gimnázista fiúkat, akik az
utca másik oldalán meneteltek velünk pár-
huzamosan az erdő felé.

Egyszerre csak elmaradtak a házak. És akkor
már majdnem olyan volt, mintha a világ vége
felé haladnánk. Nem tudtam a lányokra
figyelni, úgy elámultam az alföld üde, dús
zöld búzatengerén, amint hullámokat fodro-
zott rajta a májusi szellő. Az égre is föltekint-
tettem. Csak azért látszott mennyboltnak —
különbön átláthatatlan kék levegőnek — mert
ott fehérelt rajta, éppen a fejem felett, egy
felhődarabka magányosan, mint egy angyal
elejtett zsebkendője. Az orgona bódító illata
a városban maradt, kint a búzaföldek zózanabb,
de felejtethetlenebb illata kerítette hatal-
mába gyermeki lelkeket, csodálni Isten jó-
szagú világát.

Szép rendszeren mentünk, mellettünk bizonyos
távolságokban tanító nénik sétáltak ügyelve
ránk. Azonban mihelyt az erdő széléhez ér-
tünk, szétszaladtak a rendből a lányok nagy
kiabálással, úgyszintén a fiúk is mögöttünk.
Csak én nem!

Megálltam ijedten egy fa mellett: idegen
hely, idegen osztálybeli lányok, nagy, kamasz,
ordítózó fiúk! Magányos gyerek voltam
csöndes házban; az összevisszaságban elvesz-
tettem a talajt a lábam alatt. Bartos eltűnt
mellőlem. Féltam. Ugyan vajjon mitől? És
míg Bartost óhajtottam magam mellé, tekint-
tettem erre-arra, egy fú a gimnázisták közül

kikapta kezemből a zászlómat. Egy rabló, egy útonálló, egy gonosztevő a gyermeki társadalomból! Egy szeplős, nagyfülű fű!

Hangos szokogásra fakadtam. Födetlen arccal, tátott szájjal sirtam:

— A zászlóm, a zászlóm! — kiabáltam, mint a nagyk a rablók után.

A rabló visszafordult csúfolni:

— Bűhü, bűhü, csak bögjél!

De, míg csúfolt, Laci, a szomszédék harmadik gimnázista fia honnan, honnan nem, a kavardósból ott termett mellette.

— Add vissza a zászlót annak a lánynak! — szölt rá.

— Majd lá fagy! — kiáltotta és csontos, hosszú lábairaival eliramodott az erdő belseje felé. Laci a menekülő után száguldot.

Nem figyelte őket senki, csak én, dobogó szívvel és Gyurka.

— Elérte! — kiáltottam izgalomban Gyurka felé, holott ezelőtt nem mertem volna hozzá szólni.

— Teperd le, Laci, üsd! — üvöltötte Gyurka. Előbbre szaladtunk, hogy jobban lássuk őket. Laci egy vízmosta kis mélyedésben érte utól a szeplőst. Elgáncsolta, átnyalabolta és mind a ketten leestek a földre.

— Ne hagyj magad, Laci! — kiáltozott vörvörös arccal Gyurka.

Sírvajakadtam. De már nem a zászlómat sirtattam, hanem Lacit. Gyurkát gyűlöltöm, hogy tétlenül nézi, csak erőt, nem megy segíteni a barátjának.

— Menj oda! — könyörögtem neki sírva.

Gyurka lenéző pillantást vetett rám:

— Ketten egy ellen! — biggyesztette el a száját és tovább biztatta Lacit.

A lábuk kalimpált, meztelen térdük véres volt és sáros. Szuszogva, nyögve henteregtek a sarjadó lombú fák alatt, szerény erdei virágokkal pettyezett zöld fűvön. Egy tanító rájuk nézett, de csak egy pillanatra, mert hiszen hozzá volt szokva, hogy a fiúk verekednek. Fogócskát játszottak némelyek körülöttek. Bartos nem volt sehol! Ére a szivemre szorítottam a kezemet.

Laci egy hirtelen mozdulattal fölülkerült. Kétfalra nyomta a szeplőst, felénk pillantott, kihúzta a legyőzött karját a melle alól, rátérdelt, ráfeküdt a hátára, szétfeszítette az öklét, kivette belőle a zászlót és lihegve, pirosan hozta:

— Nesze — mondta — itt van. Máskor jobban vigyázz rá, érted?

Meg se köszöntem. Bambán, csodálkozva néztem rá. Hátra legyintést kóstos Gyurkát és elmentek valamerre.

Ó, hát mi lett Laciból, a kis hősből? Talán nem is lovag volt akkor, az én lovagom, hanem leendő katona, aki a zászlóban ösztönösen hazája szimbólumát látja és harcol érte? Vagy mégis férfi lett volna, igazi férfi, aki az asszonyának örömet ad, az örömet védi, a jólétet, az élete célját adja, élete zászlaját védelmezi? Mert mi az élet zászló nélkül, kelendő nekilendülés nélkül, reménységek nélkül? Semmi, semmi!

ÖRMÉNYI MÁRIA

Lotta Svärdtől — a mi leventelányainkig

— Hogy mi a leventelány-mozgalom célja, azt kérdez? Mielőtt feltennék rá, valamint el szeretnék mesélni, — mondta az az öntudatos fiatal tanárnő, aki a mozgalom irányítója.

— Szegeden él egy szelid, szőke finn asszony, Anio Hakulinen. A férje, aki a szegedi egyetem finn-ugor tanszékének a lektora, több évet töltött Finnországban és végül a rokon nemzetből választott feleséget magának. Anio Hakulinen kedves, asszonyi szavain keresztül, aki maga is cselekvő tagja volt a híres Lotta Svärd szervezetnek, közelebb kerül hozzánk a finn mozgalom és ezen keresztül jobban megérthetjük a magyar leánylevente célját.

— Csak nem azt akarod mondani, hogy a finnekhez hasonló katonás női szervezetet akarunk nálunk is kiépíteni?

— De azt! Csakhogy ettől a katonásizú „leánylevente” szótól nem szabad megijedni. Mert az egész mozgalom célja a jó anyák és jó háziasszonyok kiképzésén túl csak annyiban katonás, hogy megértsék a magyar lányok is, hogy munkájukkal áldozatot kell hozni a hazájukért, mégpedig önkéntes áldozatot, ahogyan a Lották teszik.

— Én nem tehetek róla, de ha a Lottákra gondolok, a régi markotányosnők jutnak az eszembe, amilyen Lotta Svärd is volt, az az áldozatkész, munkás, de mégis csak katonásizú nő.

— Ha ezt most Anio Hakulinen hallaná, — nevetett föl a vezető tanárnő, — ez az álmodzösemű, szelid finn festőművész, akinek nemcsak a megjelenése valóban asszonyos, hanem egész lakása is, amelynek fődíszé egy óriási finn szövőgép, amelyen nemcsak vászonműt, de háziszőtes szövöketek is lehet készíteni. A messziből ídeszakadt finn asszonyka maga szövi az ur ruháját, saját tavaszi kosztümjét, szőnyegait, párnát, függönyeit. Sőt éppen most saját tervezésében egy olyan szőnyegét sző, amelyen képeken rajta lesz egész élettörténete Finnországtól kezdve át Budapesten, Pécsen egész Szegedig, sőt még a két játszódozó kislia is beleszövődik a pompás, tarka minták közé. Gondolod, hogy ez is katonás megnyilatkozás, a szövés, ez az ősi asszonyi foglalatosság?

— Most már igazán kíváncsivá teszel, hogy mit mesél Anio Hakulinen a Lottákról.

— Minden finn asszony és leány beiratkozik a Lotta Svärdbe, esküt tesz és a nap egy bizonyos órájában a mozgalomnak dolgozik. Erre az időre egyenruhát vesz fel, azt az egyszerű, csukaszürke egyenruhát, amelyet Fanny Luukonne tábornok-asszonyon is láthattuk, amikor nálunk járt. Az első években társadalmi gyűjtéssel, szervezéssel foglalkozik, később mos, ruhát javít, főz és csak, ha teljesen ki képeztek, akkor tesz esküt arra, hogy a háború esetén frontszolgálatot teljesít. Erről a mai finn háborúval kapcsolatban már elég sokat hallottunk.

B. GY.—hez

A Te lelked fénye: izzó, napfehér.
Az enyém: csak jánosbárfény.
A Te lelked fénye: tüzes lobogás.
Az enyém: csak gyenge pislogás.
A Te lelked fénye: messzire sugárzik.
Az enyém: csak pár lépést világít.
Te ezeknek lehetsz fáklavívője.
Én csak pár lelket segíték előbbre.
Te a lelked téped, szórod százfélé.
Én a szívem teszem az enyém elé.

K. Rácz Ida

— Büszkék is vagyunk a finn asszonytestvéreinkre!

— Igen, büszkék vagyunk, de akkor kövessük is őket. A finn leányt nem az érdekli, hogy melyik színésznek mikor kel fel és reggel, délelőtt, este milyen ruhát ölt magára, hanem az, hogy melyik az ország legnagyobb tejjhozamó tehene, mennyi a tejének a zsírtartalma és hogy melyik törzs éri el a négyezer kilogram évi tejmennyiséget. A finn nőnek érteni kell mindenhez, másúkülömben nincs férj! A finn nő előtt minden pálya nyitva áll, lehet képviselő, vagy építési vállalkozó; lehet bírő vagy mérnök. Így azután ezeknek az életben megédzett nőknek nem volt olyan nagy lépés, — mintahogy mi gondoljuk, — a munkahelyükről beállni a tűzvonalra. Ma az egész világ csodálata a finn nők felé fordul, akik a katonai konyhán főznek, a betegápolási teendőket el látják, a kész ételt maguk hordják ki a lövészárokból harcoló katonák közé és a katonai felszerelési üzemekben is dolgoznak.

— Igen, — mondtam alázatosan, — a békében a munka útjóról voltak, most pedig a hősök mellett hősök. Szóval ezt akarjátok? Hogy ezt értsék meg a mi lányaink is?

— Ebben a formában és így, nálunk még nincs szükség a női munkaerőre, de állítom, hogy az ország csak akkor lehet nagy és erős, ha a nők is megértik, hogy kötelességük az áldozatvállalás. Mégpedig önkéntes kötelességük, mindenki úgy adjon, hogy ne várjon érte ellenszolgáltatást. A másik célja az, hogy egységes nevelést adjon a női ifjúságnak attól kezdve, hogy elhagyja az iskolát. Szakavatott női vezetői irányításával nőies nevelést akar adni, hittel az anyaságban, amelyet szívesen és örömmel kell vállalni, mintahogy Napoleon bókijára választott egy francia asszony: „Téved felsg, nem a szépségemre, nem a vagyonomra, hanem nyolc gyermekemre vagyok büszke!” — És már több helyen működik a Leánylevente?

— Hogyne! Egyéni kezdeményezésre már 2500 helyen megalakult a levente fűk mellett a leány szakosztály. A „Szébb jövő” című levente-folyóiratban már egy oldalt kaptak a leventelányok. De hangsúlyozom, hogy a leánylevente csak olyan helyen működhetik, ahol szakavatott vezetőnők állnak az élükön. Ezek azután tanfolyamokat szerveznek, főzési, kertészeti, csecsemővédelmi, betegápolási, légoltalmi, kézimunka tanfolyamokat, szóval a teljesen női munkák megtanulását és vállalását tüzték ki célul. A katonás nevelésből csak az áldozatkész közösségi szellemet szeretnék megvalósítani, vallásierkösi alapon az egységes nemzeti érzés és feladat öntudatos vállalását.

— Tehát úgy gondoljátok, hogy ezzel a kiképzéssel a háborúban egy belső front alakulhatna, amely nyugodtabbá tehetné a férfiak harcait a határon kívül, mert tudják, hogy azallat ideháza minden vonalon pótolják őket a magyar leányok és asszonyok?

— Pontosan ezt szeretnők! Ezért eszményképeink a finn Lották, akik ezt már régen megvalósították. Miért ne tanuljuk el tőlük, ami hasznos és egyben csodálatos is?

— Adja Isten, hogy sikerrel járjon nemes szervező munkátok és sok magyar leány lelkeiben felbreshethessék azt az önként vállalt segítő szellemet, amire ebben az önző világban ugyancsak szükségünk van, — mondtam és búcsúzó szemem arra a kis sötétkék éremre tapadt, amely a vezető tanárnő szíve fölé volt tűzve és amely azt jelezte, hogy ő is a Lotta Svärd tiszteletbeli tagja. Magamban azt kívántam, hogy mielőbb a mi drága, magyarszínű jelvényünkre cserélje ki, amely ugyanolyan áldozatkész szellemet áraszt.

Nagy Méda

XANTIPPE

Párisban, a Champs Elysées-sugarúton, a «Select»-kávéház terraszán ültünk két vérpiros-színű a peró mellett, amelyben jégdarabok úszkáltak. Nyár volt akkor Párisban, a nap fejedelmi bőkezűséggel ontotta sugarait a Champs Elysées-re, amely ebben a szikrázó sugárözönben olyan volt, mint valami óriási aranyfolyam. A lakkozott luxusautók ezrei simán, nesztelenül robogtak az olajozott úttesten, szinte úsztak, mint csónokok a tó vizén. Nem volt motorberregetés, az autódudák, mintha beléjük szorultak volna a hangok, némák maradtak, csend volt, ájult nyári csend, amelybe csak néhanéha hasított bele élesen a közlekedési rendőr füttye, hogy néhány percre megállítsa a suhanó, száguldó autók végtelenségbe nyúló sorát.

Mi ketten — én és az ezüstoshajú francia barátom — a kávéház terraszán, a jéggel hűtött a perók mellett, hallgatva néztünk bele ebbe a különös párisi csendbe, éreztük, hogy az ájult némaságban is a diadalmas élet szíve dobog, szüntelenül.

Aztán francia barátom arcán könnyű mosoly suhant át, cigarettára gyújtott és így szólt:

— Ez a nyári délután egy másik, régi-régi nyárára emlékeztet. Ha akarja, elmondom és ha érdekesnek tartja, írja meg. Jó?

— Hallgatom — fordultam feléje.

És francia barátom elkezdte:

— Huszonhatéves voltam akkor — ebből is gondolhatja, milyen régen történt, — kezdő banktisztviselő. Azon a régi nyári napon vettem ki a szabadságomat és vettem föl a bank pénztáránál négy száz frankot. Ennyi volt a havi fizetésem. Délben lukullusi ebédet ettem, feketekávéra pedig külttem ide a «Select» terraszára. Úgy, mint most — a peróra. A Champs Elysées akkor is aranyesőben fűdött, csak az úttesten száguldó autók helyett elégáns magánfogatok robogtak, cilindres kocsisokkal a bakon. Cigarettáztam és néztem az előkelő Páris pompós kocsikorzóját. Felségesen éreztem magamat, hiszen fiatal voltam és a százakkal a zsebemben — az akkori fogalmaim szerint — még gazdag is. És itt a kávéház terraszán találkoztam ősi barátommal, aki mindig megjelent, amikor nem volt szükség reá.

Amikor megtudta, hogy szabadságon vagyok, nyomban reámcsapott.

— Gyere ki a lóversenyre, — harsogta lelkedezve.

— Én sohasé játszottam lóversenyen, — mondtam és ijedten kaptam a szívem fölé, ahol pénztárcámban a százások szunnyadoztak.

— Játsszani! Hát ki mondta, hogy jótárszál? Kijössz, élvezed a jó levegőt és végignézel néhány futamot.

Hallgattam reá. Vele mentem.

Kint a gyöponő kifogástalanul ment minden. A paripák nagyszerűen futottak, a sör hideg volt és jó, a nők szépek és illatosak. A

harmadik futamnál elémmillt a barátom. Kinyitotta a markát. Egy csomó összegyűrt százás volt benne.

Nevetett.

— Tíz frankkal nyertem.

Megszédültem.

— Hát ha én is megpróbálnám! — villant át az agyamon. — Micsoda nyaralás lenne!

Szédülésem csak egy pillanatra tartott és ijedten hessegettem el magamtól a könnyelmű gondolatokat.

De hát az ördög és barátom nem aludt. Újabb pénzt, újabb nyereséget mutatott felém. És ekkor «lesz, ami lesz» kiáltással odarugtattam a bukmékerhez. Ötven frankot csaptam az asztalkára. Egy izgalmas, rettenetes, szörnyű, verejtékes negyedóra következett ezután, majd egy harsogó, bömből ordítás szaladt ki a számon, hogy a körülöttem állók remül szemekkel meredtek reám. Azt hitték, megőrültem.

Nyertem.

Újra játszottam és újra nyertem. Az utolsó futam következett. Hat ló szaladt és közöltük a Xantippe. Ma sem tudnám megmondani, hogy miért, megtetszett nekem ez a név, a bölcs Sokrates házasságos feleségének a neve. Reáráktam minden pénzemét. Amit nyertem, mind az elszék.

És Xantippe befutott. Győztes. Én pedig szédültem, részegen támoptyogtam ki a pályáról. Hétezer frank volt a zsebemben.

Most már tényleg félbolond voltam.

Rohantam az Antoine-utcába, amelynek egyik nyersbörkereskedésben, az üzlettől ráccsal elválasztott ketrecfelében, kopogott egy irógépen Yvette, a húgom. Amióta anyátlan, apátlan árvák voltunk, neki is kellett dolgoznia. Huszonnégy éves, karcsú, szép, okos leány volt a húgom, csak az arca színe fakult egyre az Antoine-utcai ketrecben.

Szinte úgy rontottam be hozzá.

— Yvette, nézd, mennyi pénz! — és feléje tartottam az ezresekkel és százasokkal teletömött tárcámat.

A húgom ijedten nézett reám.

— Te... te, hol szerezted ezt a rengeteg pénzt?

Hangos nevetéssel nyugtattam meg.

— Ne félj, nem loptam, nem is sikkasztottam. Nyertem. Kint a lóversenyen. És most ne kérdezz többet. Eregy, kérj szabadságot, fizetés nem kell, aztán gyere, megvünk. Le a tengerpartra, Nizzába.

Este kilenc órákor már bent ültünk a gyors elsőosztályú fuikéjében, arcunk ragyogott, szemünk csillogott és kótyagosok voltunk mind a ketten. A tengerparton erkélyes lakosztályt nyitattam, az étlapokon csak az árakat néztem, nem az ételeket és amelyek a legdrágábbak voltak, azokat hozattam föl. Fényes borsavalkót osztogattam, hogy zavarba hoztam a kiszolgáló személyzetet.

Nyaralásunk harmadik hetében egy hatalmas, állátetermetű hollandussal ismerked-

tünk meg, aki sajtgyáros volt és végtelenül hálásnak és boldognak érezte magát, hogy közénk jött és velünk mászkálhatta végig a Cote d'Azur. Engem szeretett. Yvettétől pedig el volt ragadtatva.

Az a nap azonban, amelyiktől kegyetlenül fáztam, mégis csak elkövetkezett. Yvettenek meg kellett mondanai, hogy vége a pünkösdi királyságnak. Három nap mulva utazunk vissza, haza.

Yvette keserves sírásra fakadt.

— Én... nem... mehetek, — pityeregte.

Értelmetlenül néztem reá.

— Miért?

— Mert... mert... ő elveszt!...

— Kicsoda? Ki vesz el téged?

— A... a hollandus... A sajtos...

Megfogtam Yvettenek a kezét. A szemébe néztem.

— Te, — kérdeztem — igaz ez?

— Isten bizony, — felelte határozottan.

— Yvette, — kiáltottam örömmel — mégis csak jó az Isten.

— De baj van, — mondta ekkor Yvette.

Megrémültem.

— Mi?

— Ó egy romantikus lélek. Azt akarja, hogy szökjünk meg. Hogy ez így szebb, romantikusabb. Regényekben így olvasta. Aztán majd Amsterdamban megesküszünk. — Hát szökjél meg. Én nem féltélek téged. Hiszen nemcsak szép, hanem okos is vagy. — Akkor ma este megszöktet. Ma este, amikor már lefeküdtél. S még az éjszaka elutazunk.

Igy is történt. Yvettenek segítettem becsomagolni, este kilenc órákor pedig beledobtam az ágyba, hogy a szöktetés minden fölösleges izgalom nélkül történhessék meg. Két nap mulva én is utaztam vissza Párisba. Délben érkeztem meg, délután fölmentem a bankba. El írástalomon egy távirat feküdt. A sajtgyáros és a húgom közölték velem, hogy annak rendje-módja szerint örök hűséget esküdtek egymásnak. Siettem a legközelebbi postára és táviratilag gratuláltam a házassághoz. Utána kimentem a lóversenyre. Xantippe futott. Minden pénzemet ráráktam, ami még megmaradt. És elvesztettem az utolsó centiméig. Nem törtődtem vele. A húgom megcsinálta a szerencsésjét.

A párisi ájult nyári délutánon, két légbe-hűtött a peró mellett, amíg egy cigarettát elfüstölt, ezt a történetét mesélte el francia barátom. Ő elmesélte, én pedig megírtam...

Felhők úsznak az égen

IRTA GYOMAY GYORGY

A tanyai templomban épp delet harangoztak, amikor az asszony a levestálát az asztalra tette. A leves aranypiros volt. Értelmes tyúk-húskok úszkáltak benne. Az illata kicsurrantotta a nyálát a szájon. És úgy gözölgött, mint meleg eső után a napüstötte föld.

Az asszony behozta a hatalmas kenyeret, mely fehér volt és kívánatos, mint a virág. Odatette azt is az asztalra, a rózsás cseréptál mellé. Aztán kilesett az ajtón. Jön-e már befelé az ura a kaszálásból?

Pap István ekkor kanyarodott be a kiskazal mellett. Szájában pipa feketedett. Vállán kacsza csillogott. Az arcán pedig olyan méreg rágódott, mint egy ház. Csak úgy szikrázott a szeme tőle. Az asszony szíve nagyot dobbant, mikor meglátta emberét. Bejön-e ugyan? Szóla-e valamit? Vagy még mindig tartja a retentő haragot, ami tegnap óta dül közöttük?

Az asszony remegve simogatta az asztalterítőt. Teleöntötte a vizesporhatat, hogy az ura semmi kifogást ne találhasson. S míg a víz csurgatta a kannából a vastagbőrű sörös-pohárba, arra gondolt, hogy milyen buta ipar is az a féltékenység.

Úgy éltek idáig, lakodalomuk óta, mint a galambok. Soha egy szósértés nem volt közöttük. Szerették egymást, de úgy, hogy mikor István szántott és ideért a tanya irányában a föld végére, ő mindig kiment hozzá. Akkor a jószág egy kis pihenőt kapott. Ők pedig lehevredtek. Nézték az eget és olyan józúeket csókoltak egymáson, hogy annál nagyobb boldogság már nem is létezhet ezen a keserves világon.

Így ment ez idáig. Tegnap azután István meglátta, hogy ő a szomszéddal, az öregebbik Kovács Mártonnal beszélget. Pedig abban a társalgásban nem volt semmi bűn, mert Kovács Márton csak az iránt érdeklődött, hogy

beteg-e még az öreg disznó? Dehát az ő ura ebből az ártatlanságból már mindenféle másra gondolt. S mikor a szomszéd elhűzödött, nekikezdte ám, de nagybetűvel.

— Mit akart veled az az ember? Mit beszélgetek? Mért nevetett rád? Miért mosolyogtál te rá?

Ő erre megmondta az igazat. Az ura persze nem hitte el. Mert az emberek legtöbbször nem hiszik el az igazságot. Azóta úgy tart a harag közöttük, hogy még egymásra sem néznek. Az ember kint alszik a bundában, a nyárijászol mellett, a tehenek társaságában. Ő pedig idebent árvaskodik, mint egy hervadt levél.

Az asszony kinézett a tanya elé. Jön-e már befelé az ura?

— Jön! — sikoltotta a szívében boldogan egy hang. — Jön István! Vége a haragnak! Olyan boldogok lesznek, mint eddig. Elfelejtik ezt a számsárgot. És megfogadják, hogy többet soha nem vesznek össze.

Lépések hangzottak az ajtó előtt. Jött az ember. Az asszony remegve várta. Szívta a tyúk-leves illatát. S arra gondolt, ugyan megéri-e István, hogy a kedvenc ételét főzte most neki?

Pap István belépett nagy dobbanással a konyhába. Az asszony pedig behúnnya a szemét, hogy a béke első csókját úgy kapja a párjától. De hiába várta a meleg, édes száját. Hiába rugdalt oly vadul a szíve. Az ember nem lépett be a szobába. Kint maradt a konyhában. Elővette a kisbográcsot. Szalonnát kanyarított a kamrában. Sót, paprikát, vereshagymát, tarhonyát szerkesztett. Aztán kiült a tanya végére. Tűzet rakott. És főzni, pirítani kezdte a tarhonyáját.

Az asszony szédülten leste a függöny mellől az urát. S úgy érezte, kést forgatnak hideg

kezek a szívében. Az ura már be sem jön hozzá. Nem is eszik az ételből. Pedig látta, hogy az asztalon gözölgő a tál. Inkább sajátlag főz magának, de nem békül ki.

Az asszony az asztalra bukott. Sirás bugyogant ki a száján. Aztán hirtelen felugrott. Felkapta a teli tálát. S nagy lendülettel kivágta az egésztestet az udvar közepére.

— Egyetek, kutyák, ha a gazdátok nem eszik! — kiáltotta s újra eltűnt az ajtó mögött.

A kutyák befalták az ételt. Pap István pedig főzéshez látott. A tanyaudvar csordultig lett a pirított hagyma felséges illatával. Egykettőre kész lett a tarhonyaleves. Az ember jóízűen megebédelt. Utána lehevredett. Pipára gyujtott. Aztán, mikor elvégezte bent a dolgát, kiment a földre és kaszált tovább.

Az asszony pedig keservesen sírdogált a szobában. Siratta a lánságát. És arra gondolt, hogy kellene az emberét megbékíteni?

— Itthagym! Hazamegyek édesapámékhoz, — hajtogatta, s letörölte könnyeit. — Vagy maradjak? Eljűnk így tovább?

Az asszony maga elé meredt. Végtelen gondságba esett. Mit csináljon? Hazamenjen, hogy kinevessék? Vagy túrje tovább, hogy az ura még a kezefőztjét is utálja már?

Hirtelen megcsillant valami a szemében. Felállt. Behordott mindent takarosan a kamrába. Aztán a kamraajtót bezárta a nagy kulccsal. S a kulcsot a szoknyája zsebébe dugta.

— No, majd megtanítalak én haragudni, letyár, — suttogta.

S mikor eljött az alkonyodás, átsétált egy kis szótársalgásra a szomszédba.

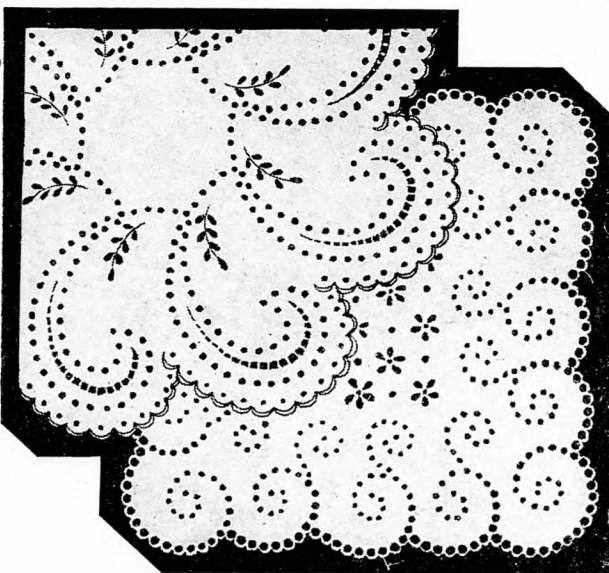
Pap István este bebállagott a kaszával a tanyaiba. Elvégezte az etetést, aljazást, itatást. Meg is fejt takarosan. Mikor pedig mindent elvégezt, elindult a kamra felé egy kis vacsora irányában. A kamraajtó azonban zárva volt. S a kulcs nem volt sehol.

Pap István nagyot káromkodott. Nekiesett az ajtónak. Be akarta törni a vállával. De nem sikerült. Elővette a kiskefeszét. Utótt, vágott a zárra, ahogy csak bírt. De az ajtó is, a zár is régi, becsületlen iparosmunka volt. Nem engedtek egy hajszálnyi sem. Az ember elindult a házban. Keresni kezdte a kulcsot. Hátha valahova eldugta az a kutya asszony? Ennivalót is keresett. Legalább egy kis kenyeret, szalonnát, de azt sem talált sehol. Újra visszament a zárhoz. S amikor meglátta, mit csinált a saját ajtójával, megszégyellte magát. Kiment a ház végére, nehogy a felesége itt érje. S hogy az éhét valahogy elverje, megivott egy edény tejet mérgében, vacsorára.

Az asszony ekkor jött haza nagy dalolással. S egy pillanat alatt már kolbászt süttött zsírban, tojással, de úgy, hogy az embernek a nyál mind a füléig szaladt odakinn a szagra. Aztán meg is ette jóízűen az egészet.

Az ember káromkodva pipázott a bundán. Szívta a kutyákat, a teheneket, a lovakat és közben akkorát nyelt, hogy a szeme is kidüldelt. Egyik pillanatban arra gondolt, hogy odarohan az asszonyhoz. Elkappa előle a kolbászos lábast. S megesi az egészet. De a széken nem hagyta mozdulni. Csak fekiútt és morgott és lesett a ház felé, míg a fekete éjszaka el nem takart a szeme elől mindent.

Másnap reggel újra zárva találta a kamraajtót Pap István. A felesége ekkor otthon volt. Ott ült a szobában, a terített asztal mellett, mint régen. Várta az emberét. De Pap István összeharapta a száját. S nem ment reggelizni. Pedig jóféle tejfóllós lángos mutatkozott a tányerban. Inkább kiment. S az egyik kannából annyi tejet ivott, hogy majdnem kipukkadt. Döbben újra rátámadt Pap István a kamraajtóra, de az nem engedett. Tej lett újra az éhéd, de a vacsora is, sőt a másnapi reggeli is. A harag tombolt tovább. Pap István néha arra gondolt, hogy elmegy valamelyik szomszédba. Kér egy pille kenyeret, meg egy darab szalonnát. De a széken nem engedte. Félt, hogy az asszonyok rákiabálják, hogy: eddig tartott a nagy szerelem? Már nem is esztek

Madeira miliók. Jóminőségű fehér pamutvászonra előrajzolva a hímzéshez szükséges fehér hímzőpamutall együtt darabonként P 9.50. Teljesen készen géppel hímézve, darabja 21 pengő. Rendelésnél vásárlási könyv beküldését kérjük. Muskáti Kézimunkabolt Budapest, 14., Régiópostau. 12., vagy Szeged, Kárász-u. 3.

CSAVARGÓK

IRTA FENDRIK FERENC

együtt? Azt is forgatta magában sokszor, hogy lóhátra ül, banyargal a faluba. Bevásárol mindenből és kibővíti az asszonyt. De a falu is olyan messze van ide, mint a tenger. A pénz is az asszonynál van. Így csak tejet ivott Pap István tovább, meg almát szedett a kertből. De a feleségéhez mégsem szolt. Csak a fogát csikorgatta, amikor kiindult a tanyából.

— No, majd megszóllattalak ma délben, te betyár, — nézett az asszony az ura után. S a csirkék közé vágta a piszkafát. Ekkor délben csirkepaprikás főtt a lábashan. S mikor Pap István behallagott nagy morcosan a kaszáláshól, úgy érezte, tejfölös aranylében úszik az egész tanya és még a kémény is piros csirkecomb. De csak nem szólt meg. Vette a kék fejedényt. Indult a tehének felé, hogy tejet fejjen újra magának ebédre. Amint a tanya sarkához ért, ólomvá vált minden porcikája. A tehének nem voltak a helyükön. Kint legeltek messze, a lapon. Pap István káromkodva vágta a fejedényt a földhöz.

— Már még tejet sem ihatok! — hörögte s vérbenforgó szemmel indult a ház felé, hogy agyonüti az asszonyt. Nagy dobogással, nekiszilajodva zúdult be a konyhába, mint a nyári vihar. Szeme előtt elkormosodott minden. Nem látott, csak azt érezte, hogy valaki belekarol s egy forró hang süttog a fölébe.

— Gyere ebédelni, István. Jó csirkepaprikás főztem!

— Émber összerándult. Ordítani akart, hogy nem megyek. De a szobából kegyetlenjő szag úszott kifelé. Az asszony karjából minden villany futott volna a húsába. És az édes hang is olyan jól esett, mintha meleg mézeső hullt volna a szívére az égből.

Pap István nagyot fújt. Ökléből elszállt a keménység. Aztán végtelen megkönnyebbülést érzett. Ránézett szép, fiatal asszonyára. S valami megmozdult a mellében.

— Vágj pofon, Marikám, de jó erősen. Megérdemlem, — nyújtotta közel az arcát nagy sóhajással.

Az asszony megeskolta az urát.

— Dehogy váglak pofon, — nyúlt a karjához a vezetni kezdte befelé, mint a gyereket. — Gyere no, te hörösg! Ebédeljünk!

Az asszony odatolta a teli tálat az ura elé. S mikor látta, hogy az úgy esik neki az ételnek, mint a farkas és még a csontokat is összeropogtatja vasfogai alatt, kiesordult szeméből a boldogság ezüstcseppje.

Késő őszi szél csapkod, fűtül odakinn, a kocsmáros a kályha mellett bóbiskol, megzizzen kezében az újság, a két csavargó a sarokban dünyög egy sörreklám alatt. Menyét, a nyurga, vörösképu rongyos, csurgat a pohárba.

— Na, Teodor!

Reszkető kézzel nyúl a pohár után Teodor. Fehér a keze, mint egy úré. Azért Teodor. Vén, zsíros csavargó. Most már nem igen bírja az italt, a második pohár bor után könnybelábad a szeme. Ha részeg, mindig elérzékenyül.

— Te, Menyét... — könyököl rá az asztalra és megrándul a szája, — te tudod, milyen utolsó, rongy... semmi ember vagyok... Te tudod.

— Tudom, na, — ásfít a másik.

— Az vagyok. Hítvány, gazember. És mégis van, akinek én vagyok az első ember a világban. A legelső. A legbecsületesebb. És szeret, barátom, szeret. Hallod-e? Szeret! Engem! Egy ilyen rongy... egy ilyen...

— Jó, jó. Igyál, vén csatár. Ne bőgi.

— Nem iszom. Többet nem iszom. Megfogadtam neki. Az anyámnak is megfogadtam. Többet nem iszom.

— Ittál mégis, mint a kefekötő.

— Ittam... mert egy rongy... egy utolsó gazember vagyok. — Aztán könnyes, elcsukló hangon meséli kezd. — Táblabíró volt az apám, Menyét. Az anyám meg Kátánghy-lány. Tudod, kik voltak a Kátánghyak? Főispánok, követek, császári és királyi kamarások! Birtokuk volt Bácskában, emeletesházuk Pesten. Százever forint hozományt kapott az anyám. Annyi pénz volt az akkor, mint most egy millió.

— És én is főtspan lehetnék most, vagy követ, vagy táblabíró és lecsukhatnának, Menyét. Nagy új lehetnék most, Menyét, ha tisztességes ember lettem volna. De nem voltam az. Hítvány fráter voltam már akkor is, mindig.

— Apám korán meghalt; szegény anyám nem bírt velem. A vérebem volt valami. Kicsaptak az iskolából, mert huszárokkal mulattam és belövöldöztek a gimnázium ablakait. Attól kezdve aztán csak ittam, mulattam. Ha nem adott pénzt anyám, loptam. Feltörtem a szekrényét és az utolsó krajcárig mind elvittem, amit találtam. És addig haza se mentem, míg tartott belőle.

— Anyám csak sírt és könyörgött, hogy jövelj meg, térjek a jó útra. «Térj a jó útra, kislíam». Huszonöt éves koromban is kislía voltam neki. Mindig megígértem, hogy megjavulok, és meg is tartottam ígéretemet — másnapig.

— Gyönyörű szép édesanyám volt, Menyét. Olyan te még nem is láttál. Olyan volt, mint a Madonnák a templomban. Nagy, barna, szomorú szeme volt; miattam volt szomorú és könnyes mindig. Az arca meg fehér volt, mint az alabástrom és olyan vékony a bőre, mint a selyempapír. De később mindjobban sópadrta szifra a bántót; és a könnyek egyre mélyülő árkokat mostak drága arcán. És egyszer csak kifogyott zivéből a könny. Meghalt. Addig élt csak, míg ki nem fogott a könnye.

— Azt hittem, megőrülök. Minden vétkem, bűnöm meggyült bennem, égetett, süített, s úgy éreztem, megtisztulok ebben a tűzben... De nem tisztultam meg, nem tértem a jó útra. Nem volt kiért. Most bánatomban és elkeseredésemben ittam. Hetekig nem kerültem ágyba, ott virradtam meg a kocsmasztalok mellett. Nem urakkal mulattam, hozzámvaló barátokkal, hanem ilyen senki alakokkal, mint te vagy, Menyét.

— És aztán jött még valaki, aki vigyázni akart rám, aki fel akart emelni, aki szeretett. Aki talán még most se felejtett el, most is lesi az országotat.

— Egy lány volt, Menyét. Egy olyan fehér-arcsú szent, mint az anyám. Szerettem. El akartam venni feleségül. És ő hozzám jött volna; csavarogna most velem az országotaton, árokparton ebédelne velem és istállóban, kazlakban feküdnék mellettem. Nem hagyott volna el soha.

— Nem adták a szülei. Azt mondták, előbb javuljak meg. Megfogadtam. Neki is megesküdtem, soha többé egy csepp bort nem iszom. Ez volt délben, — reggelre már holt-részezen szedtek föl.

— Aztán férjhez adták egy derék, becsületes emberhez, egy dunántúli földbirtokoshoz. Még az oltár előtt is sírt utánam... Ez után már nem volt semminek értelme. Amit örököltem szegény anyám után, a cimborák segítettek elverni. Olyan alakok voltak, mint te, Menyét. És ott álltam egy fillér nélkül A rokonok segítettek, de mikor egy váltótóra ráírtam nagybátyám nevét, levették rólam a kezüket. És hamar rátaláltam az országotra. Bejártam az országot. Tiszamentről átkerültem Dunaúttúra. De itt már nem szelhatába, hanem toronyiránt mentem. Valami kényszer viit valahová.

— Hazából néha eljutott hozzám egy-egy hír. És megtudtam, hogy boldogtalan és még mindig szenved utánam Szántay Ida.

— El kell hozzá mennem, hogy lásson. Hogy lásson züllött, rongyos csavarogókat. Hogy legyen jó azokhoz, akik jók hozzá, szeresse azokat, akik szeretik. Hogy felejtessen el örökre... Ez a szándékom talán majd megment a pokoltól, Menyét.

— A környéken csak szomorú asszonyoknak hívták. Sópadt, vézna, nem sokáig viszi... Miattam! Azt hittem, megszakad a szívem, Menyét. És hetes szakállal, madzaggal átkötött kabátban, rongyos cipőben beállítottam a kastélyba. A nagyságos asszonyt kerestem. A szakácsné kezembe nyomott egy darab kenyeret és ki akart lökni. A lármára kiírt a konyhába. Megismert. Elsópadt és belekapaszzkodott a kilincsbe. «Jöjjen» — süttogta remegő szájjal.

— A szobában sírva borult a dívánra. Még csak meg se simogathattam. «Elijöttem, hogy lássa, kit vesztett bennem, Ida. Egy csavargót... Elijöttem, hogy visszahozza a nyugalmát, boldogságát... Én, amint kimegyek a kapun: nem vagyok. Talán nem is voltam soha. Sirasson el, aztán legyen boldog».

— Felemelte a fejét. «Nem megy el... Itt marad... velünk. Holnap megjön az uram... Elinézzük... Segít a gazdaságban... És, ha Péter nem akar... magával megyek». — A legszebb vendégszobában ágyaztatott, sdronyos, selyempaplanos ágyat. Megváltam, míg elcsendesedik a ház, aztán megleptem az ablakon át. És, hogy örökre meggyőlőjen, megutáljon, magammal vittem a fogasról egy kabátot.

REPÜLŐ

Derült májusi égen
magasra száll a gép,
levegőtenger partján
nézi alatt a nép.

Zúg a levegőtenger,
veri a légesavar,
mintha orgonán zúgna
egyhangú, hősi dal...

A föld: levegőtenger
füves-fás feneke,
felveri most szerelmes
madarak éneke.

Szebben szól a paesírta,
Nem kélti senksem,
de szive-teleke ott csüng,
az új énekesen:

az óriás madáron,
a szárnyas emberen,
ki zengve-zúgva győz a
levegőtengeren...

Erdélyi József

A japán nők dolgozó élete

Akármerre megy Japánban, a dolgozó férfiak mellett megtalálod a dolgozó asszonyokat is. Egyik főoka rengeteg házonkívüli elfoglaltságuknak az, hogy az otthon karbantartása alig jelent fáradságot a japán asszonynak. A házak gyakorlatlan favázból és papírművekből épülnek, az ablakok is papírból. A nem túlnagy lakás egy vagy két szobából áll, mattifésű padlóval. Bútor egyáltalán nincs, sem díszítés. A szoba egyetlen dísz a fiókoszszekrény és a falmélyedés előtt egy papírtelkes: az ösök táblája. Alacsony asztalokat, pár csészét és tálal hoznak be a konyhából étkezésre. Utána rögtön visszaviszik. Az ágyak esténként kiterített pokrócból állnak, csak úgy a padlóra borítva, miután a fiókoszszekrényből elővették őket esténként. Reggel visszakerülnek. Kétszer évente, tavasszal és ősszel a *kormány elrendelt a nagytakarítást*. Ilyenkor a fiókoszszekrényt és a padlódeszkákat kiviszik a szabad ég alá és letisztogatják. A munka alapos, mert a rendőrség embere, aki a nagytakarítás után felülvizsgálja a házakat, szigorúan veszi dolgát, nem üti rá az igazolványra pecsétjét, ha a legkisebb piszkos foltot is találja a padlón.

Alig kíván időt és munkát a család reggeli szárnnyarobcsátása. Az ágyakat felgöngyölítik és elzárják. Az evőeszközöket és tányérokat kiviszik, ledörzsölik hideg vagy meleg vízzel és egyszerűen száradni hagyják. A napi főzés, szintén csak kis ideig tart. Hal és rizs a főételek. A halat gyakran nyersen eszik, a rizst pedig bármikor meg lehet főzni hetekre előre és facésékben hidegen tárolni. A zöldség ritkaság. A holt szezonban aztán a beérett savanyú szöszöket felbontják, beszózzák nagy fahordókba és készen tartják a bármikor fogyasztásra. A rizs remekül főlik, ha ilyen savanyú szósszal ízesítik. A többi házi feladat is gyorsan megy. Öltözőkde, néha nyilvános fürdőbejárás, néha készenvarrott ruhák vásárlása és kész vagyunk: a japán nő a nap hosszú óráira szabad a háztartás gondjaitól. A gyapjúkimonókat kimossák és ujjajkoka áthúzózt rudakra függesztik száradni. Ha megszáradtak, lehúzzák és már csak vasalni kell.

A falusi nő, miután kurta reggelit adott családjának: forró teát, rizst és szósz, felnyalóba a gyermeket, hátára kapja és megy a földekre. Feltúruijú kimonójában bármilyen mezei munkát elvégez. Néha egyedül dolgozik, gyakran férje és fia oldalán, velük egy munkatempóban.

Tavasszal fát vág és gyomlál, szétülleti a rizspalántákat, vagy learatja a termést. Ősszel megint feltúr ujjakkal jár a hervadó mezőkön és hatalmas sarlójával hadakozva segít a férfiaknak betakarítani a rizst, Japan táplálóját. Két mezőgazdasági munka is van, amelyik egyedül csak őrá tartozik: a tea-elvételtesztés és a selyemhernyó-tenyésztés.

A család minden tagja dolgozik. — Barangol csak Kioto-Nera tartományban őszi hervadás idején, amikor a remegő bambuszokrok egymásután elhullatják fáradt leveleiket. Most van a rizserős ideje, egyik családát a másik után láthatod szorgalmasan dolgozni kis, két-háromholdas földjeiken. A kisgyermekek kint játszanak a dűlőút töltésén. Egy

fiatal ember arat nagy sarlójával, anyja nagy, kerek ponyvára rakja a rizsnyalókat, felesége kicsipeli belőle a magot nagy rudakkal és a nővére kazalba hordja a kicsipelt szalmát. A következő földön egy öregasszony rostálja a magot, míg fia nagy kosarakban cipeli a taligához. Kövesd a férfit, amint elindul kis kordéjával az út mentén szerelőd gonddal cipelvén egész jövő évi táplálékukat, hogy egy szem se hulljon el belőle. Most megáll: elérte kis tanyájukat. Nézz szét a pici, tisztára seprött udvaron és nem látsz semilyen magtárnak való helyiséget. Kíváncsian nézed a bambuszok árnyékából, hová kerül a termés. Az udvar egyik oldalán kis fészer az ökrök számára, másik oldalán az egyszerű kis faház, egész udvarfelőli oldalával nyitva, leszerelt papírtáblák helyében belátsz a két szobába. Itt, a nyílás árnyékában várja az asszony férjét és le se téve a gyermekket hátáról és karjáról, előkészíti a hombárrá előléptetett egyik szobát és segít urának lerakodni a taligáról. Általában az asszonyok sokat cipelnek. Minden évszakban meg lehet találni őket az út mentén púposan rakott kosár zöldséget cipelve vagy nagy zsák rizst emelve vállukon, amint a legközelebbi piac-város felé baktatnak.

A falvak és városok hemzsegnek a szabad-téri piacotól. Napkeltekor és este felé a nők felpakolják árujukat és egyszerűen a nyakukba veszik, vagy ritkábban kézikocsira rakják. Gyümölcs és zöldség, készruha és „geta” (ez a japán fapapucs), tézsa és üdítő ital, játékok, csesebecsék és ékszeresek mind hazakerülnek, hogy másnap reggel újból kirakodjanak velük. Magyar szemnek oly barátságos és ismerős kép: asszonyok, színes ruhákban, nagy batyuval útban a piacra a piros ég alatt.

Templomi bazárok. — A japán vallás és gyakorlati hosszú magyarázat után is érthetetlen maradna az európainak. Ezért csodálkozok, ha látja, hogy a templomot és környékét is előzőnk ezek a bájos kis kofák. Kitűnő forgalmú helynek tartják a templomi bazárt és gyakran ütik fel sátorfájukat itt a színes ünnepek forgatagában és hangozan kínálják árujukat a hullámzó tömegnek: hideg ételek, hűsítőket, türelemjátékokat, díszeket és talizmánokat.

Még a buddhista apácák számára is akad munka ilyenkor. Pici kis székeik körül toponnak a zürzavarban, vagy eladó szentképek közt ülnek, oltárházakat kínálnak, vagy az ösök tábláit az otthoni szekrények számára.

A Shinto papnők egy nagy szent, vagy hős emlékére gyűtenek az utcáskorokon és cipelik a szekrényeket, azzal a különbséggel, hogy az ő riktívörös ingük és virágosjújú fehér kimonójuk élesen elüt a Buddha-apácák sötétszürke vagy fekete kámszjától. Az ő kötelességük közé tartozik szabad-téri színpadokon bemutatni a régi láncokat, kardokkal és ékszerrel megrakva.

Műt és jelen találkozásai. — A nők ezer tevékenységben találkozik a régi és új Japan szelleme. Ez a keveredés érzik az esti művelődési tanfolyamokon is. Egyszer meglátogattam egyet, európai nő vezetése alatt áll-

lott. Végigfutottam a tantárgyakon, ilyenek voltak bennük egymás mellett: hagyományos teaszertartások, ősi virágdíszben, főzés európai és japáni módra, idegen nyelvek, gépirás és kézimunka.

Ha moziba vagy színházba megyünk Japánban, itt is női munkaerőkkel találkozunk, a kasszában, a jegyszédőpóztokon és nem ritkán a gépházban is. Nyugatiás egyenruhát viselnek, barnát, szürkét vagy kéket, a mozi alapszíne szerint, hozzá fehér gallért és manzsettát. Hajukat hullámosra ondulaltatják, lágyan mozognak és csinosak.

Lányok a kalauzok az autobuszokon is, amelyek behalózzák gyors járataikkal nemcsak egész Japánt, hanem *Koreát és Mandzsukiót* is, valamint *Formóza szigetét*. Minden kocsin ketten dolgoznak: a férfisoőr és egy 15—20 éves leány, aki napi öt-hat órai munka után még garázsmunkát is végez. A lány kezeli a jegyeket, minden megállónál leugrik, hogy felsegitse az utasokat, kikölti a megállók nevét és felhívja az utasok figyelmét az el-suhanó tájak érdekességeire.

Egy kiránduláson, melyet *Aomoritól a Towada-tóig tettem* meg Észak-Japánban, egy meglepően ügyes kislány kalauzolt, feltűnő tehetséggel magyarázta meg a táj jellegzetességeit, névszert megmutatva a helyeket, elmesélte a helyi mondákat, a nevezetesebb helyeket és a történelmi emlékekről is nagyon bájosan csevegett.

Ezen a kiránduláson valamennyi utunkba akadó benzinkútnál is lányok dolgoztak. Serényen töltötték meg tankjainkat olajjal és benzinnel és meglepő fürgeséggel pumpálták fel kerekeinket.

A szállóbaa megérkezve, fürdőszobába vezetett a szobalány, melyet az összes melléke-liségekkel együtt, férfiak és nők közösen használnak. Meglepetésemre nem volt se szappan, se törülköző, ezt a vendégnek kell magával hoznia. Ellenben volt a helyiségben, papíra csomagolva fésű és fogkefe és egy kikészített tiszta kimonó. Megtudtam, hogy Japánban fésűt és fogkefét használnak egymásután az emberek, de szappant és törülkö-zőt nem. A fürdés közösen történik, de az étkezésnél a nemek el vannak különítve. A kis szobalány szobámba hozta az ebédet, kis asztalára tette és nekem eljé kellett ülöm a földre. A lányka végig otmaradt, hogy ha szükséges, újra megöltse csészémet rizzsel és teával. Általában a szállodákban és vendéglőkben, kávé- és teaházakban fiatal lányok pincérekednek, még az étkezőkocsikon is. Régi divatú japán vendéglőkben és kocsmákban kizárólag nők szolgálhatnak fel, szép kimonóikkal, a modern negyedekben a leg-újabb divatú tenniszflanellekben és hetyke kis kalapokban. Láttam lifteslányt festői egyenruhában: két nadrág, vörös zubbony, szürke gombok és halványkék sapka.

A tősgyökerez japán vendéglőkben a legtöbb munkát lányok végzik el. Bókoló lányok színes csapata fogadja a vendéget, amikor belép az előcsarnokba és földig hajol előtte. Azután egyikük előlép és papucsot ad az ujjannajlónak, mert a cipők mindenkor a legelső, külön e célra szolgáló helyiségben maradnak. Aztán elindul előtte és bevezeti a szobájába.

Ugyanaz a lány vezeti a vendéget egész ott-lartózkodása alatt és állandóan gondoskodik róla. Elvezeti a fürdőszobába, megveti ágát a szobája padlóján, ha elalomsodik, reggel rendet csinál, takarít és gondot visel a vendég ruhájára.

Ha aztán eltávozik a vendég, ő kikíséri, ő adja át az ajtóban cipőjét és ha a vendég néhány lépés után visszanéz, ő láthatja a nyitott ajtóban a lányt, amint mosolyogva utána-néz . . .

Gesztyeli Nagy Zoltán

**VÁSZON
FEHÉRNEMŰ
KELENGYE**

**Mössmer
IV. VÁCI-UTCA 1.SZ.**

Megsebzett levelek

Most jönnek-mennek, szállonganak, röpködnek a levelek. Szerete e világban mindenkinek oda van a messzeségben valakije, valahol... mindenki hazavár valakit, vagy hazavágyik valahonnan. Csak az ember tud ilyen szépen és multhatatlanul visszavárni és visszavágyani! Nagy melegségek, jószágok forrása ez a viharok között, s mi minden van egyetlen sorban, mely talán „szimplán” csak így hangzik: hogy vagy, én jól, csókollak, kedves.

Levélnék szánom én is ezt a néhány sort, kérve mindazokat, akik most levelet küldenek és levelet várnak: jól tegyétek el mind a leveleket, minden sort őrizzetek meg!

Nagy műfaj lett a levél ísmét — már veszedelemben forgott — liráját koptatta az írógép, romantikáját átdolgozta a táviró, az egész kikézdte a telefon — s most újra nekilendül. Figyelem a levelek sorsának alakulását már régen... s eltettem azt a hírt is, mely jelentette az első finn háború idején, hogy: „a töltőtoll és tinta kereslet fellendült”; számon tartom a német posta adatait: naponta tizenöt-millió darab tábori posta-küldeményt közvetítenek... Elteszem a híreket a tengerbe vezetett vagy repülőgépekkel együtt elégetett postaszakokrol, hony sóhajtat s hány kedves üzenet, hány könny és mosolygás veszett oda az Atlanti Óceánba!... Akkoriban Anglia meg is próbálkozott egy új módszerrel: filmkockákra vették fel a gyűjtő hivatalok a sok-millió meghatározott nagyságú tábori kártyát, s aztán a címzett nagytölvél olvashatta a levél kicsinyített mását. Így könnyebb a szállítás az igaz. De aki a levelet várja, mégsem azt a levelet kapja s a filmkockát nem lehet megcsókolni. O levelek... levelek, amint röpködtek ide oda... hogy a sok szép üzenet nem tud szétáramlani belőletek...

Levelek... — aprócska néhány sorok nagy bánatokat és örömeiket cserélnek sokezer kilométereken át szívtől szívhez — születést és halált, gyógyulást és betegséget... kis elintézendőket az élet anyyi és anyyi bajaiban s szép szerelemek...

Régi leveleket is forgatok... s híres sorokat — Bisztrai Farkas Ferenc szép leveles gyűjteményét is átnézegetem ismét... — ni csak Thurzó György levele Czobor Erzsébethez — „Galamb a galambhoz, fecské a fecskéhez levelek szállanak Czobor Erzsébéhez” — ezeket még pergamenre írták lúdtollal s ha télen indult a posta, tán tavasz lett mire odaért ahhoz, aki várta. „Írtam Bitekén — így végzi ezt a levelet Thurzó György — az én szerelmes szívemnek, Czobor Erzsébet-ről való gondolataimban. — 1. decembris anno 1591.”

Még a címzésében is egész szerelmes szíve ott dobog, így adressálja: „Az Nagyságos Czobor Erzsébet asszonknak, énnéknem szerelmes lőkönnék és édes mátkámnak adassék kezébe.”

Emitt Barabás Krisztina nagyszasszony ír „az én kedves édes uramnak Tekintetes és Nagyságos Károlyi Sándor uramnak ő kegyelmének” 1698-ban. Aprólékos házi dolgokról tanácskozik a levélben s óva inti, hogy: „az budai pusztaságon utját ne vegye, mivel a tolvajok igen megfélemedtek”. De szereti eji oly kedves asszonyi ravaszdsággal, hogy egy kicsit ráköppintson — ökegyelmének egy előző levelet ilyenféle passzusára válaszolva — s egy kicsit benne a féltékenységet megbizirgálja, — vagy viszont — birizgálja — így: „Értem édes szívem kegyelmed levélből, hogy micsoda szállása vagyson s dának is bűvön vannak. Én pedig azt bánom, hogy az cavallérok igen erre járnak s néha udvaroskodnak is”.

Lapozunk egy nagyot: 1846. Szendrey Júlia ír Petőfi Sándornak... Kissé hűvös... hosszadalmas, kicirkalmazott és tartózkodó,

így kezdi: „Én megvallom, hogy szeretem önt, jobban, mint bárkit; de én nem merek bizni magamban, hogy azt érezni fogom később is, midőn többszöri összejövetelünk és kölcsönös megismerkedésünk tán oly színben fog egymásnak mutatni, mely nem lesz aravalló, hogy szerelmünket megerősítse.”

De közeledik a forradalom... 1847, s Damjanich János bizza levelét a postakocsisra. Túlradó boldogsággal tudósítja Csernovics Emiliát: „A diszpenzációt kezembem tartom s ha a mindenható Isten is úgy akarja, nem sokára egyesülhetünk. Jöveletemig óvja Isten!” — Kemény, koppanó mondatok sorakoznak e levélben, de lázasan melegek... katonalevél, bizó, bátor, ez az utolsó mondat is habzó magabiztosságában szinte úgy hangzik: jöveletemig óvja Isten — aztán már ott vagyok én magam!

Ó szépséges, drága levelek... itt van egy... ez csodálatos levél... — a legrövidebb, ennyi fér el egy tábori lapra is — néhány sor csupán, de még külső formájában is milyen forró, hogy lüktet, mennyire megérinti a kései és távoli olvasót is... mennyire olyan, mint az, aki írta. Végzetes napokban íródott — 1849 július 22-én Marosvásárhelyen — s Petőfi Sándor írta a feleségéhez.

„Kedves lertkem Juliskám, késő este van. Az imént értünk ide. Holnap korán reggel indulunk Udvarhelyre. Bem utolsó levelét Brassótól félnapu járójárdára írta ide ezeltől három nappal. Nem tudom, hol kapjuk meg? talán Brassóban, vagy még azon túl is. Tisztelem Miklósekat.

Csókkollak titeket széntségeim.
Irti fogok valahányszor lehet.
Légy nyugodt és békétűró, amennyire lehet ez.
Higyj!
Remélj!
Szeress!
a siring és a síron is túl örökhé hűséges férjed Sándor.”

Levelek röppennek most ide-oda a világban, szívtől szívhez, s mind meg kell őrizni egy szálát, a legkisebb sóhajtatnyit üzenetben benne lesz a kor és embere.

Török Sándor

BÚCSÚ

Hát próbáld meg, Esküdd meg holnap.
Még él a vágyam, Fel nem oldak.

— Mi lesz veled?
Mert olyan ez a szerelem,
Az álmat marja szemedem,
S nem tudsz aludni tőle.

Hiába küldtél, Hiába öltél.
En ott vagyok minden gyönyörnél,
S esőd megáll.

Szavadban, szívbem, szem, áldádom
Nincs soha béke, semmi álom,
Csak dult zavar.

Nincs kérés, Nincs hír, Nincsen alkunk.
Holtnak ha jön, hiába haltunk,
A harc marad.

A szívre bűk hegyekben jönnek,
Mégintűzik kezellen könnyek,
Vád, szenvedés.

Távolságot lobban titkos lázunk,
Tagadunk, áldunk, égünk, fázunk.
S nem tudni, mért?

Nincsen nyarad sem, Nincs nyugvásod,
Az után még s bús arcom látod,
— Nagy, messzi vád.

És álmaidnak, hunyt szemekben,
Örök hűségem megjelentem,
Hogy hajnalban majd könnyel ébredi.

Mert olyan ez a szerelem,
Az álmat marja szemedem,
S nincs nyugtód soha tőle.

Nincs emulási it, Nincsen béke.
Szent átok ez a szerelem,
S a sírban nincsen vége.

Kiss Gábor

Tavasz a korzón Tavasz a Váci-utcában!

Tavasz mindenütt, Asszonyom! Ugye ön is érzi ezt a felszabadult érzést, amivel a tavasz babonázza meg az embereket. Mintha nem csak a természet születne ilyenkor újjá, hanem minden nő is! A szalónokban új ruhát rendelnek, a Belvárosban új anyagok után kutatnak, mert mindenki szép, elegáns és ragyogó akar lenni. Legfeljebb a száraz arcborűróknek okoz némi gondot a tavasz, amely változó hőmérsékletével még a téli hidegnél is jobban kiszárítja az arcot. A bőr szárazsága pedig, tavasszal is, a szépség megőlvője! Hiába az új kalap, az elegáns ruha, a száraz arcborűró mindig hervadtak, fáradtak néz ki és évekket öregít mindenkit! De ebbe nem kell beletörődni, a Hormocith B. krém ilyenkor is azonnal segít! Higgye el Asszonyom, nem véletlen, hogy egyre több és több nő használ Hormocith B. krémet! Ez a szenzációs krém bebizonyította, hogy napok alatt megszünteti az arcborűródását és kisimítja a bőr szárazsága folytán keletkező időelőtti ráncokat. A Hormocith B.-vel ápolt arc tavasszal sem hűződik, nem hámlik, nem viszket, hanem állandóan vonzó, üde és fiatalos marad. Asszonyom, legyen Ön is szép, hiszen tavasz van! Használjon Hormocith B. krémet és saját magán fogja tapasztalni, hogy ez a speciális krém a biztos fellépés, a szépséget és a nagy sikert és ezáltal a tartós fiatalságot jelenti Önnek. Beszerezhető szaküzletekben, Egy tubus 4.—, takaréktubus 6.50. (A száraz arcborűró minden problémájára útmutatást nyújt a krémhez díjmentesen mellékel 16 oldalas „Hormocith tanácsadó”).

Magyarországi főraktár: Dr. Blitz Drogéria,
Budapest, Vilmos császár-út 23/a.

A NŐIPARISKOLÁK a magyar jövő szolgálatában

A leányok pályaválasztását számtalan esetben a gyorsan elérhető kenyérkereset irányította és egy kisebb hivatalnoki állásért könnyen lemondtak tehetségükről, eredményesebb jövőjükről, a családi életre való felkészülésről, sőt magáról a családi életéről is.

A mai leányokat magasabb cél érdekében mozgósítják a nőipariskolák, rávezetik a tehetségüknek, hajlamuknak megfelelő szaktanulmányra és egyúttal a magyar jövő szolgálatára: a feleség és családanya komoly, nemzeti szempontból igen fontos és nagyértékű hivatására.

A szakmai pálya kényelmes és kedvező kenyérkeresési lehetősége nem akadályozza asszonyi, családgondozói, gyermeknevelési feladata teljesítésében a nőt. A nőipariskolákban nyert kiképzésnél legfontosabb szempont, hogy a leendő asszonyt és anyát megtartja az otthonban, a gyermekei mellett még akkor is, ha kényszerítő körülmények úgy kívánják, hogy a kenyérkeresetben segítő-látsza legyen férjének.

Tehát a legkorszerűbb és legnőiesebb családi és nemzeti feladat teljesítésére és vállalására készítik elő a leányokat. A nőipariskolákban szerzett szakismeret, tervezői ügyesség, a kü-

lönböző női iparágak, mint a fehérnemű és felsőruha szabás, varrás, fűzőkészítés, a különböző hímzések, stb. mind a családi élet keretén belül értékesíthetők.

A teljes iskoláztatás öt tanévre terjed, de elvégezhető az egyes szakok is két, három, vagy két szakma négy tanévben. Ruhadisztés, tervezés, disztiorajz, kézi- és géphímzések tanulmánya mellett a néprajz, anyag- és stílusmeret, számtan, könyvvitel, magyar irodalom, történelem, földrajz bővítik a gyakorlati szakképzést.

Budapesten négy, vidéken több nőipariskola szolgálja a középiskolát végzett leányok továbbképzését. A tanulmányi előt alatti sajátmaguknak dolgoznak és amíg elsajátítják mesterségüket, elosztják kelengyéjük nagyrészt. Megvárják saját ruháikat. A nyári szünet alatt a családjuk szükségletét is elvégzik. Az iskoláztatás költsége egy életen át kamatozó tőkebefektetés. Melyik szülő ne adná meg szívesen, még áldozat árán is leánygyermekének ezt az értéket képviselő hozományt, ami örök tulajdona marad s a tőke a gyakorlat által folyton gyarapszik?

Ha egyeseket, vagy éppen sokakat megkímél az élet és a megszerzett szaktanulmányait nem kell kenyérkeresetre felváltaniok, még ebben a kellemes helyzetben is kamatoztathatják tudásukat a családban, mert akár szorgalomból vagy éppen csiszolt ízlésük követelményéből a saját ízlésük szerint készíthetik el ruháikat maguknak és gyermekeiknek, aminek árával két új ruhaanyaggal ajándékozhatják meg magukat, vagy takaríthatják meg annak árát. Lakásuknak sajátkezűleg készített díszei, a sebzéssel sebzett terítők, függönyök, párnák, szőnyegek pénzben is nagy értékek és hirdetői az egyéni ötletnek, művészi ízlésnek. A kézimunkázás vagy varrással foglalatokodó nő soha nem unatkozik. Ha asszony, gyermekei körülötte játszadoznak, férje mellette tölti estét, felolvas vagy megbeszéli családi életük eseményeit. A közelmúltban egyik vezető közéleti férfi nyilatkozott elismeréssel magas képzettségű felesége varrási és kézimunka teljesítményéről, ami olyan élvezetet nyújt neki, mint egy festményben való gyönyörködés.

Aki képességeit értékesíteni akarja, a mesterlevél birtokában nyíltat önállóan műhelyt, személyes felügyelettel irányíthatja alkalmazottait és rajta lehet a zeme gyermekein, háztartása vezetésén. A családban a családért, az otthonban az otthonért dolgozó nők a ma és a jövő ideáljai. A leányok dolgozhatnak családoknál, mint alkalmi munkavállalók. Elhelyezkedhetnek műhelyekben, szalónokban mint segítők, mestervizsgával mint műhelyvezetők. Nyíltathatnak kézimunkauzletet, vagy vállalhatnak ugyanilyen üzletvezetést, lehetnek ipari tanfolyamokon oktatók. Alkalmazást nyerhetnek textil- és hímzőgyárakban, mint rajzoló, export és háziipari vállalatoknál, népművészeti boltokban mint szakértők. Aki ruhatervezésben képezi tovább magát, mint önálló divatrajzoló, cégének és lapoknál találhat kiünő érvényesítési alkalmat. Most, hogy a főváros divatirányítói szerepre törekszik, ez a pálya sokat ígérő jövő és a tehetséges tervezőket a kereseti versenyben nem előzhetik meg a más pályákon működők.

Máris nagyszerű példákkal találkozunk a végzett növendékek között. Önállóság, szervező és üzleti érzék szól amellett a társaság mellett, amelyet iskolatársak alapítottak. Mindenki tehetsége szerint vállalja külön a ruhatervezést, szabást, varrást, beszerzést, terjesztést, adminisztrációt.

A nőipariskolákban szerzett szakképzettség pozitív értékkel engedi ki az életbe növendékeit.

Georgi Ilona

Világtörténelmi vajúadások idején a közönség érdeklődése különös szeretettel és vágyódással fordul elmulit történelmi korok régen elporladt hősei és hősnői felé. A Magyar Nők Lapja szerkesztőségének választása ezért esett a

HORTENSE A CSÁSZÁR KEDVENCE

című történelmi regényre, amely a kiváló író, **BACSKAI MAGDA**

alkotása és amely a világtörténelem egyik legizgalmasabb periódusát: a Napoleont követő elvenití föl, tőkéletes irádművészettel és bravuros emberbrázolással. A regény érdekességét növeli, hogy hősnője Beauharnais Hortense

a világtörténelem egyik legérdekesebb asszonyalakja,

a nagy Napoleon mostohaleánya, Bonaparte Lajos felesége és III. Napoleon anyja. A francia forradalom izgalmai és rémségei adják meg a regény alaphangját, hogy ennek vérvivaratóból a magasba íveljen ez az izgalmas életű asszony, akinek pályája teljesen összefonódott a nagy korzika életével. Szinte azt mondhatnók, hogy Napoleon árnyékában bimbózott ki ez a csodálatos asszonyíró, hogy beleírja halhatatlan nevét kortársai szívébe és a világtörténelembe.

HORTENSE A CSÁSZÁR KEDVENCE

című szenzációs történelmi regényünk közlését következ, május 10-i számunkban kezdjük meg. Hisszük, hogy olvasóink nagy érdeklődéssel fogják életútján kísérni ezt a királynői asszonyt, akinek nevével keresztelték el a csodálatos szépségű virágot: a Hortenziát...

VARRÓNÓ

Halovány, mint a mécsvilág,
Mint a leszakajtott virág,
Mint a ruhák csipke-selyme,
Mint álommal szó be lelke.
Vagy mint ezüsttojás este,
Vagy a szívét megkereső...
Mely mint halvány levélpapír,
Melyre gyöngyösr beütet ír.

Haja selymén aranypermet
A lámpafény s arany termét
Varázsol a kis szobából,
Amin a csönd lunge fájol.
A két szem virág-lepke,
Nem repülhet arany-messze,
Mert a szürke bérkaszárnnyák
Megtépőzák a két szárnyát.

Döngöcsél a varrógépe,
Mint más a virág keltyébe.
S a tű fokán tűt a fonál,
Orsólyáról ezüsthomály...
Menyasszonyi ruhát készít,
Megpróbálja... Tervez... Szépit...
S ha elpihen dalos gépe
S a szívére hull a béke:

Harang búg a lelke mélyén
S oltár épül ágy szélén.
Myrtuszág lény selyem haján
S könnyet hullat a pop szaván...
És boldogan súgja „Igen!”
S árcsengés veri szíven...
S mire a gyöngyhajnal éled,
Elfelel a mesék.

Olcsó kartonruhákat varr,
Krumplít hámoz... Rántást kavár...
Így hullnak el a szent percek,
Áldomások, igaz tervek.
Lassan elfogy, mint holdvilág,
Mint ési kezűl a virág,
S csillagorron téli este
Angyalzárnyat varr a lelke...

Tábor István

NAGYMAMA JÓ SZINBEN VAN!

Teljes szellemi és testi frisségben vesz részt gyermekei, unokái örömeiben. Olyan frögén végzi minden dolgát, mint negyven évvel ezelőtt. A gyomorával soha nincsen semmi baja! Nem is lehet, mert reggeli-rezonnórára már évek óta 1—2 csepe Ovomaltine-t iszik.

Az Ovomaltine idősebb egyéneknek különösen áldásos hatású, értékes ideg- és izomerősítő

Sajánanyagokat

juttat bőségesen a szervezetbe, anélkül, hogy az emésztést megterhelné. Sőt! Ovomaltine-étkezés után a gyomor hamarabb kiürül, mert az Ovomaltine más táplálékok feldolgozását is elősegíti.

OVOMALTINE

nem tartalmaz salakanyagokat, minden szemcséje hússá és vérré válik. Napi adagja csak fillérebe kerül.

Otthoni és kirándulásra alkalmas mosóanyagból készült kedvelt ruhák nemcsak fiataloknak, de minden korban levő hölgyeknek. Ezeknél a ruháknál is elmaradhatatlan a pöttyös anyag és a külön blúz, valamint a népies síma, alakhoz simuló, elől gombolódó derék, farkasfog zsinórral díszítve, a ránccos, bő alj és a kötény. Nyak körül a kihajított gallérrnak, vagy a négyszögű és szívalakú kivágásnak van sikere.

J.53 015

J.53 013 ★

J.53 014

★ J.53 016

Fürdő- és strandruhákban is nagy a változatosság. A virág- és kockás mintájú vászonanyagok mellett ott a hódító pöttyös is, amelyet az alapszínnel azonos egyszínű és fehér zsinórozással díszítenek. A napozót bő szoknya és a nadrág anyagából blúz

egészíti ki, vagy az egysoros szmoking szabású kabát. Pár centivel hosszabb, mint a nadrág. Ujdonság a fehér-kék kockás nadrág, rávarrott zsebekkel, hozzá egyszínű kék ingblúz nagy fehér gombokkal gombolódik.

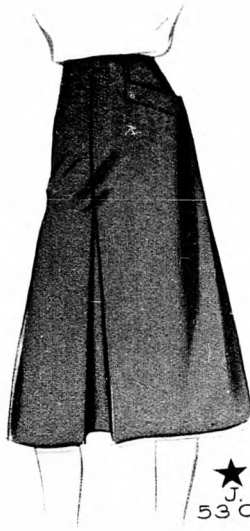
J.53076

J.53078

J.53079

J.53077

Erősebb alakú hölgyek nyári toalettjei. Vonaluk síma. A kevéssé húzott, vagy berakott aljak és diszkrét díszítések, vagy ennek teljes mellőzése, a ruhák észrevehetően megoldása. Ez a titkuk, valamint a szolíd színű és mintájú anyag. A pöttyös azonban kivétel. Mint előbb említettük, nemcsak egy kivételes kor kiváltságát élvezik, mert hatásuk kedves és szolid.

J.
53080★
J.
53081

J.53082

J.
53083★
J.53084

J.53085

J.
53086

Blúzok és aljak a nyáron sem hiányozhatnak a hölgyek — és szintén mindenkorú hölgyek — ruhatárából. Szövet-, selyem-, vagy vászonaljhoz egyáltalán hordhatók. De mint házi ruhák is praktikusak és nélkülözhetetlenek.

MERNI KELL EGY KICSIT

1.

Kicsit félnek tőle a hivatalban. Nem mintha túlsokat veszekedne, de ahogy néz...! Az a tisztá, hideg tekintet... A lányok úgy hajolnak a gép fölé, mint az iskolások. Teréz kissasszony úgy sétál közöttük, mint egy szigorú tanár. Néha egy-egy gép fölé hajol. Elolvás valamit. Közben a lány fél-profilját nézi. A pihéket a finoman előre-hajló nyakon. Egész gyerek még ez az Ági. Gyorsan gépel, nagyon gyorsan. Persze, akad benne hiba. Tegnap báiban volt. A lányoknak mesélte. Neki nem mondaná el, nem merné. Ezt is csak úgy hallotta. A titkártól jött, nem vették észre. Aztán a Gizi hátrapillantott. Elhallgattak.

Teréz kissasszony az ablakhoz ment. Kinéz az utcára, anélkül, hogy látna valamit. Arra gondolt, amit az előbb hallott. A bál, igen... — Annnyit táncoltam... A Ferivel is, persze... Tudjátok, olyan helyes fiú és... — Akkor nézett hátra a Gizi. Csönd. Aztán csak az írógépek unalmas, száraz kattogása. Hát igen, Teréz kissasszony nem jár báiba, nem táncol. Ő valahogy lemaradt az ilyesmiről. Az iskolában jutalmakat kapott, tanítani járt... Kellene a pénz. Apa korán meghalt. Abból a kis nyugdíjból meg igazán alig telt valamire. Aztán korán hivatalba került. Csak a munkájával törődött. Hisz nagyon szépen is ment minden. Most már irodatiszt és... és... No igen, hát mit akar még...? Báiba járni, táncolni...?

— Teréz kissasszony...
Az Ági állt előtte. Nagyon szerényen, alulról fölfelé nézett rá.

— Ha lehetne, szeretnék korábban elmenni, mert...

Teréz oda se figyelt. Biztosan találkozik valakivel, talán a Ferivel... kicsit fölemelte a fejét. Kezét hátul összekulcsolta, mintha nádpálcát fogna.

— Kedves kissasszony...

Ági csak bólintott és visszaült a gépéhez. Teréz meg beszélt, beszélt.

— Mit gondol, csak úgy el lehet szaladgálni...? Ez hivatal...!!

Aztán elhallgatott. Egy fáradt mozdulattal végigsimított a homlokán.

2.

Ebéd közben az anyja többször is megkérdezte:

— Csak nincs valami bajod? Alig eszel.

— Hát nincs étvágyam! Egész egyszerűen nincs étvágyam!

— No, jó, jó, azért nem kell mindjárt...

Anyja a tányér fölé hajolt. Néha, úgy lopva, a lányára pillantott. Egy kanál élettelenül a tányérhoz koccant.

Ebéd után Teréz bement a szobájába. Még mindig arra gondolt, amit délben hallott. A bál... a tánc... Igen, ez jut neki, elesett szavak...

De miért? Hisz még nem öreg, nem is csúnya... Hát akkor miért ül itt egyedül, ebben a csendes szobában? Miért nem megy valahova? Egy barátinőhöz. Barátinő...? Fáradtan elmosolyodott. — Nem, senkije sincs. Persze, vannak ismerősei, de azokkal valahogy sose tudott beszélgetni. Csak ült, ült közöttük. Ha megszólalt, hallotta a saját hangját. Olyan idegen volt. Aztán nem is járt sehova. Hát egyedül maradt. Ő, sokszor jó volt ez a magány. Az ember olvasgat, zongorázik. És közben anyji mindenre gondolt. Aztán színházba, moziba megy... Persze egyedül. Anya már nem jár sehova.

Átment a másik szobába. Leült anyja mellé. Megsimította a vékony, ráncos arcát.

— Mesélj valamit apáról. Tudod azt, mikor kilovagoltatok az erdőbe...

Anyja szemében megcsillant valami.

— Ő, az pompás dolog volt...

És mesélt, mesélt.

Teréz meg csak hallgatta. Hirtelen föállt.

— Sétálok egyet.

3.

Maga se tudta, hogy hova megy. Csak azt tudta, hogy mennie kell, járni egyet a levegőn. Bundás nő ment előtte magas, széles-vállú férfival.

A férfi, végtelenül gyöngédien, lehajolt.

— Hova menjünk?

— Valami jó moziba. Tudod, ahol sokat lehet nevetni.

— Persze, ahol sokat lehet nevetni.

Befordultak a sarkon.

Azt hiszem, ezeknek mindenhol sokat lehet nevetni, gondolta Teréz. — Hova menjünk?

— Ha valaki ezt tőle megkérdezné. Ha valaki lehajolna hozzá...

Bement egy kávéháza. Határozott, kissé fölünyes hangon rendelt, mint egy férfi.

Közben lapokat olvasott. Aztán féltetolta az újságot. Milyen hangosan beszélnek azok...

Persze, hisz egy egész család. Ott meg az a fiú lopva, gyorsan, a kávéspohár fölött megcsókolja a lányt. A lány elpirul, nevet.

Az a férfi ott egyedül... Mintha már látta volna ezt a keskeny, bajszos arcot. Persze, hisz ez a Kelemen titkár. Ismeri is. Beszélni ugyan alig beszélt vele. Elmosolyodott.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

— Azt mondják, ő maga főz, varr. Igazi agglégény. Most főz.

De nem beszéltek többet. Csak mentek egymás mellett.

— Ithon vagyok. — Teréz kezét nyugított.

— Nézzen föl egyszer.

Kelemen csak bólintott.

— És hozza el a hegedűjét. Én majd zongorázom. No, nem valami jól...

Kelemen mégegyszer bólintott. Egy félszeg mozdulattal megemelte a kalapiját.

5.

A lányok a büffében beszélgetnek...

— Mit szólsz Terézhez? Tegnap megdicsért, hogy milyen ügyeszer gépelek.

— És már nem is néz olyan szigorúan az emberre. Valahogy, mintha fiatalabb is lenne.

— Az ám, — mosolyognak össze.

6.

Kelemen leengedte a hegedűt. Két ujjal pötyögtette a húrokat.

Teréz fölnevezte rá a zongora mellől. Igen, egy hete jár hozzájuk a férfi és mégis milyen más minden. Néha virágot hoz, vagy valami apróságot. És egy kicsit mindig zavarban van, mint egy kisfiú.

Kelemen csavart egyet a hegedű nyakán.

— Tulajdonképpen arra gondoltam, hogy én meg magam... Igaz, nem vagyok már valami fiatal... Persze, hisz nem is tudhatom, hogy maga engem... No, persze...

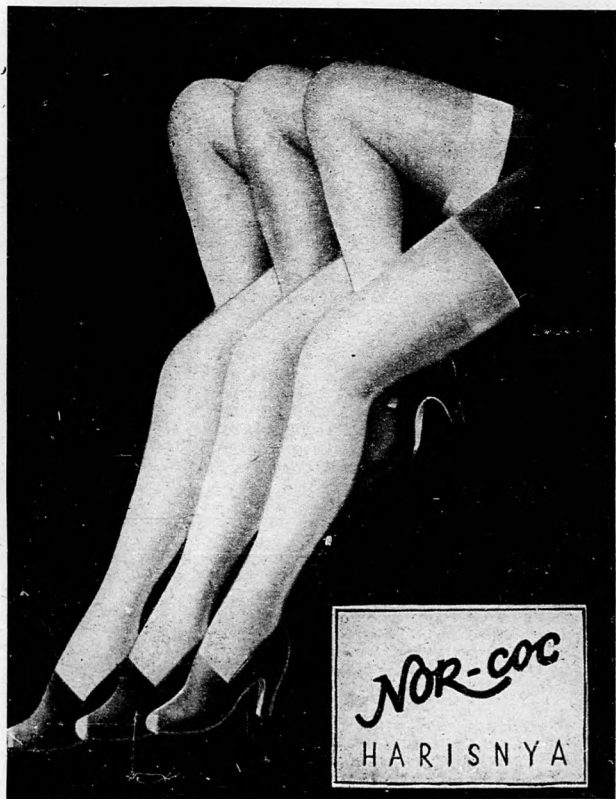
Teréz csak nézte, hogy hajlong a hegedű fölött. Igen, itt van mellette, nincs egyedül. Valaki beszél hozzá, kérdez tőle valamit. És ez most már mindig így lesz.

Mintha egy ajtó kinyílt volna előtte. Föállt. Megérintette a férfi karját.

Az hirtelen föpillantott. Szája mozgott, mintha mondani akarna valamit. De nem szólt.

Átfogta a nő vállát.

Mándy Iván

NOR-COC
HARISNYA

Egészségügyi tízparancs

IRTA DR. WENINGER ANTAL

Életünk és egészségünk megőrzésének céljából legfontosabb tudnunk azt, miként értékeljük a látszólag csekély és jelenlétkellen tüneteket, rendellenességeket és miként viselkedjünk beteg hozzátartozóinkkal szemben, továbbá, hogy mik azok a teendők, amelyekkel elejét vehetjük a nagyobb bajoknak. A következő tíz pontban elmondom olvasóinknak azokat a rendszabályokat, amelyek mindenkire nézve kötelezőek és amelyeknek elmulasztása katasztrófát idézhet elő.

1. Legnagyobb hibának tartom orvosi tapasztalataim alapján azt, ha lázas beteghez nem hívunk azonnal orvost. Sok halálesetet látunk ennek elmulasztása következtében. Így például egy ízben családapához hívtak, aki „öt nappal előbb elrontotta a gyomrát”, ahogy a családtagok tudósítottak. Azonnal megállapítottam, hogy vökbélgulladásról (helyesebben: féregnyujvány-gyulladásról) van szó, ami gyakran kezdődik a laikus szem előtt csak egyszerű „gyomorrontás”-nak tűnő alakban. Bár azonnal műtétet végeztek rajta, már késő volt, a veszedelmes átjáródás napokkal előbb bekövetkezett és a szerencsétlen ember hasártgyulladásban pusztult el. Lázzal kezdődik minden fertőző betegség, — láz az árulója minden gyenges gócnak a szervezetben, — a betegségek és lehetőségek száma óriási, tehát szakembert kell igénybe venni, aki kiismeri magát ebben a dzsungelben, amelyben a legképzettebb és legolvasottabb laikus is tanácstalanul tapogatózik. A világot se hallgassunk tapasztalt nagyanyákra, akik mindig pontosan emlékeznek vissza arra, hogy anyukának tízéves korában pontosan ugyanígy kezdődött a betegsége és egy csésze jó forró hársfajdatól meggyógyult. A jószándék igen sokat árthat néha. Különösen óvakodjunk azonban attól, hogy népszerű orvosi könyvek tanácsadása alapján vagy dilettáns orvoskodó ismerősök közreműködésével lássunk neki a beteg „kezeléséhez”. Inkább hívjunk szakszorgó főtőlegetesen orvost, mintsem hogy elmulasztassuk az életmentő beavatkozást.

2. Majdnem minden családban akad valaki, aki előszeretettel foglalkozik „sebéssel”-tel. „Jó orvos lett volna belőlem — szeretik mondogatni —, mert bírom nézni a vért, nem reszket a kezem és olyan szépen kötöztem be Pannika sebéit, hogy a doktorunk kötése a közelébe se ér!” A jódrás is bírja nézni a vért, ha megpóg, — neki sem reszket a keze, ha borotvál, — esetleg jól is fésül, — de azért mégis tudja, hogy nem lett volna belőle doktor, pláne jó sebész. Az ilyen amatőr-sebészekről azután ments Isten! Alig várják, hogy valaki megsebesedjék, hogy jöhessenek rendszerint nagy gondnal berendezett háziptájkájukkal, amelyben a szerek koronázatlan királya az isteni jódtinktúra. A friss, vérző sebet, amelyet legjobban „fertőtlení” az, ha tisztességesen kivérzik vagy legfeljebb hiperollal tanácsos kiöblíteni, — kimarattják a tömény jóddalattal és azt hiszik diadalittan, hogy most „megölték a bacillusokat”. Persze erra nem gondolnak, hogy igen ritkán akad a sebben ilyen parányi fenevad, hanem inkább a sebet környékező bőrsivatagból indálnak el a kórokozók csiráik a seb felé, tehát legfeljebb a seb környékét volna szabad

jódozni, mert a sebbe került jódt megbénítja ott a természetes védekező berendezést, hátráltatja a sebgógyulást, hiszen újabb mart sebbel tetézi az ártatlan szillett-nyisszentést, stb. Ha az átlag-sérülésekre, a kisebb horzsolásokhoz és metszett sebekhez nem is kell minden esetben feltétlenül orvosi segítséget igénybevenni, — legalább ne ártsunk oktatlanul a tüdőzinficidálás. Hiperolros öblítés, a seb környékének benzines lemosása és tiszta fedőkötés, leragasztás legtöbbször elegendők.

3. Ha a sérülés országúton, kertben, udvaron, istállóban történt, akkor minden esetben orvost kell hígni, mert csak ő döntheti el, hogy szükséges-e a merevgörccs (tetanusz) elleni védőtű.

4. Ne mondjuk ki sohasem azt, hogy valaki „ideges”. Rengeteg szervi betegség, súlyos, katasztrófális baj van, amely kezdő stádiumában avatatlanok előtt egyszerű idegességnek látszik. A családi konzilium felküldi az idegesnek kinevezett rokont a Kékesre vagy minden tiltakozása ellenére a Balatonra, holott sürgős orvosi kezelésre volna szüksége.

5. Ne használjunk gyogyiszent orvosi hozzájárulás, előírás nélkül. Sajnos, ma divattá vált, hogy az emésztésszatorna működését serkentő szereket, valamint a fájáalomcsillapítókat, — ezeket a tisztán lüneti készítményeket a laikus közönség derire-borúra alkalmazza. Csaknem minden esetben lehetne segíteni ezeken a rendellenességeken, — de a szervezet megszokja a szerek nyújtotta erősebb ingereket és ezzel újat újat végük a természetes gyógyulásnak. Különösen óvakodjunk az altatók és kábítók rendszeres használatától, mert végzetesek lehetnek.

6. Ne változtassunk étrendünkön pusztán világnézetű fanatizmus, vagy sektárius propaganda alapján. Ha a vitaminok valóban szükségesek is az élet fenntartásához, — éppoly fontos a konyhasó, a hús, a fűszerek is. Nem igaz, hogy a tisztán növényi táplálékon élők erősebbek és egészségesebbek. Semmi értelme sincs tehát annak, ha egészséges emberek hónapokon át gyötirik magukat gyöke-erek és füvek, bogyók és törzsek oktatlan fogyasztásával, bár vannak betegségek, amikor a bőjt és a nyerskoszt gyógyító, életmentő hatású lehet.

7. A hirtelen lesoványodást mindig komoly jelenségnek tartasuk. Rendes táplálkozás mellett lehetetlenség az, hogy valaki néhány hét, egy-két hónap alatt nyolc-tíz kilót fogyjon. Számos súlyos idült betegségnek lehet jele a gyors lesoványodás. A gümőkór, a rák, a cukorbeteg, a vészelegység súlyosabb fajtái erős súlycsökkenéssel járnak.

8. Ne igyekezzünk annyira lefogyni, amennyit alkatumk nem bír el. Vannak diavető-gek, akik elfelejtik azt, hogy két rőfnyí testmagasság mellett lehetetlenség a nyulánk alak és a legrőszakosabb, leghősesebb koplalak sem segíthet rajtuk. Akinek hasa van, az ezvezen, vagy végezen az evezést ulánzó gimnasztikai gyakorlatokat. Pusza éhezés ugyanis nem alkalmas a helyi lerakódások eltüntetésére.

9. Meghülés ellen legjobban a meleg lábbeli véd és nem a vastag kabát, a prémes bunda. A vétagok vérkeringése gyengébb, mint a központi szerveké, tehát aki karjait és lábait

melegen tartja, annak nem kell félni a meghülésstől. Ha pedig elkerülhetlenné vált, hogy átnevésedet harisnyákn és cipőnk, akkor hazaérkezve azonnal vegyünk nagyon forró lábfürdőt, vagy alkalmazzunk termofórt, hőpalackokat, vétagjainkra, esetleg hőlégkezelést. Ugyanezt tanácsos végezni napjában többször is, ha észrevesszük, hogy már meghűltünk.

10. Óvakodjunk a testi és a lelki fertőzésektől. Mindkettőt ellen a tisztaság véd meg! Figyeljük csak meg, hogy félnapú városi-járás után milyen sőtéltszürke lesz a víz, amelyben szappannal megmossuk kezünket! Eszre sem vesszük és a tisztának látszó kéz erősen szennyezett. Ugyanígy van lelki életünkben is. A sok beszéd és fecsegés, amit utdán, villamoson, jóléretült ismerősöktől hallunk, apró, észrevétlen adagban tapad a lelkünkre és lehangol, elcsüggeszt, megmételget. Vonuljunk ilyenkor a magányba, ébresszük fel egészséges, józan optimizmusunkat, mosakodjunk meg nagy trók és igehirdetők élő vizeiben, akkor megtisztulunk a hétköznapok parányi távlatában felszedett szennytől, mely csak elsőtétűi a lelket és kishitűvé alacsonyít. Ez is egészségügy, fontos tennivaló, életzsűséglet, mint a kenyér és a szappan. De ügylatszük, ahol megfogynak ezek, ott megesorbul a lélek is...

Ü Z E N E T E K

Álföldi barna lány. Betegsége, melyet levelében pontosan jellemez, a *seborrheoa oleosa* (magyarul: olajos fagygyűmöls) néven közismert alkati és örökölhető rendellenesség. Gyakran találunk összefüggést az anyagcsere hibái, vészelegység, az ivarmirigyek működési zavarai és a túlbó fagygyűvelasztás között. A túlerős fagygyűtermelésnek káros következményei a pattanások, különösen az arcon, mellen és hálon mutatkoznak gyakran. Az említett hajhullás is ennek a következménye lehet.

Igaza van: állapota orvosi kezelése szoruló rendellenesség, amelyet ma már igen jól lehet befolyásolni. Bár vannak kitűnő hajszeszek (ilyen pl. Extr. jaborandi fluid. 2.0, Ac. formic., Tinct. Cantharidae aa gr. 10.0, Essentia lavenderulae, Essentia rosmarinae aa gr. 3.0, Spir. vinici cc. gr. 150.0, MDS. Külsőleg), képes kenőcsök, stb., de mint minden betegségnél, ennek is az egyéni esethez alkalmazkodó kezelést a legjobb eljárszere. Vannak, akiket inkább fizikai eljárásokkal (forró-hidegvíz váltakozó alkalmazása, börmasszázs, torna, lélegzőgyakorlatok, nyerskoszt, stb.) lehet meggyógyítani, másoknál a szokásos vegyi eljárások is célraezetnek. Csak egyet ajánlhatunk: alapos, kitartó orvosi kezelést, amely nemcsak tüneteket palástol, hanem a betegség gyökeréig hatol.

Szíves levelét nagyon köszönjük. Az üzenetek természetesen díjtalanok.

Aggódo anya. Kedélybeteg leányát, aki véleménye szerint „orvosi gyógykezelés útján nem gyógyítható”, mégiscsak kezelletni kell. Valószínűleg nem próbáltak ki még minden lehetőséget és ezért nyilatkozik ilyen borultással. A mai orvostudomány mélyléletana oly hatalmasan fejlődött, hogy megbirkózni a legmakacsabb kedélyzavarokkal is. Ne gondolja, hogy csak bódítószerekkel gyógyítunk; ma már a lelki kezelésnek oiy gazdag a fegyvertára, hogy a legsúlyosabb kedélybajokat is kitűnően lehet befolyásolni. Sajnos, orvost név szerint nem ajánlhatunk, ez szabad választás és bizalom kérdése. A „delejes” kezelésben nem bízunk túlságosan.

Műntyő. Nyugodtan chetik sasadi barackot, mert jó, egészséges gr-ümölcs. Kopaszodó ölcscsének a fenti, „Álföldi barna leány” jelé alatt közölt hajszeszt ajánlhatja. Hogy sógornője imádjá a „muskotályt” és túlsokat iszik, arról, sajnos, mi nem tehetünk...

Nyári SZÜNET

J. Moly Tamás

Ebben a virágkosárban volt egy ékszer. Benne egy feltűnően szép régi nyakék. A vendégművész azt hitte, hogy egy ismeretlen bőkezű rajongója kedveskedik ezzel neki és meg akarta köszönni a gazdag ajándékkal azaz, hogy föltette és így jött ki a színpadra. Az egyik páholyban ült egy helybeli jómódú nagykereskedő, Bálint Balázs a feleségével. A hölgy elhűve ismert rá a művésznek nyakán levő ékszerben az ő nyakékre. Ennek a páncélszekrényben kellene lennie. Bálinték rögtön hazasiettek. A páncélszekrény nyitva állt és a készpénzen kívül éppen ez az ékszer tűnt el. Bálint úr és felesége az igazgatósági irodában vannak. Nagyon kéri a direktor a kapitány urat — fogalmazó vagyok! — javított ki a rendőrtisztviselő, — hogy intézze el ezt a kínos ügyet feltűnés nélkül. Borzasztó lenne, ha a híres művész ő ártatlanul ilyen botrányba keverednék... azért, mert megmentette a társulat színházi estjét és nagyszerű szereplésével igazán művészi élvezetet adott a város műértő közönségének...

A rendőrtisztviselő megértően bólogatott. Mire az igazgató befejezte előadását, már be is nyitottak az irodába. Bálint Balázs és felesége ugyancsak irgadtak voltak. „Ez mégis csak hallatlan!”... „Felyitották a páncélszekrényemet és elvitték ezerhatszáz pengőmet!”... „A nyakékem nem csupán nagy érték, megér tizezer pengőt, de régi nemes családi ékszer. Visszakövetem!”... „Jó közbiztonsági állapotok vannak városunkban, mondhatom!”...

A fogalmazó megkérte a hölgyet és az urat, hogy amennyire csak lehet, ne igazassék fel magukat, ezzel nem segítenek a helyzeten. Azután leült és elövette zsebkönyvét. Kérdéseket intézett az esettel összefüggően és följegyezte a válaszokat. Gyánúja mindjárt a cseledre irányult, aki a főúrásból jött. Majd felszólította az igazgatót, hogy kerje ide a művésznőt az ékszerrel és hozza magával a tokot is...

13.

Kerék Ádám János az öllöző ajtaja előtt varakozott a színpadról jövő leányra.

— Ez a gyönyörű estét igazán nem fogom elfelejteni, amíg csak élek! — mondta dúsizente lelkesedéssel.

Eva boldogan mosolygott. Szeme sokkal szebben ragyogott, mint a nyakába akasztott drágakő.

— Igazán nem hittem, hogy ma még ilyen nagy sikerben leszek részem... — mormogta mosolygva. — Attól tartok, hogy ez az ünneplés mégis csak túlzás. Aligha érdemlem meg... — és a szemében könny csillogott.

— Nem érdemli meg?! — méltatlankodott Ádám János. — De mennyire megérdemli! Én mondom és én értek a színészethez!

— Igazán? Hát akkor hogyan van az, hogy nem nézte meg ezt a darabot a Vidám Színházban? — szegyezte neki a kérdést Eva.

— Nagyon sok volt a dolgom én nem jártam sehová, mert nem akartam, hogy a figyelmem elterelődjék a tanulástól. Ekkor lépett hozzájuk az igazgató.

— Bocsásson meg, igen tisztelt művész, — kezdte az igazgatóságtól rekedten, — de egy fontos ügyben kérem, jöjjön velem most mindjárt, így, ahogy van, az irodámba... Eva elcsodálkozva nézett rá.

— Es legyen olyan kedves, hozza magával ennek a nyakéknak a tokját is — nyögte ki az igazgató sápadtan, reszkető kézzel fogta a zsebkendőjét és letörülte verejtékes arcát.

— Es nagyon szépen kérem, ne haragudjék rám, én igazán nem tehetek semmiről... Ez nem hangzott valami biztatóan. Eva ránézett a fiatalemberre. Kerék Ádám János ingerülten nézett az igazgatóra. Kissé összeráncolta homlokát, mint aki keményen gondolkodik. Majd így szólt hirtelen:

— Tudja mit, ne csak a tokot vigyűk, hanem a virágkosarat is. Attól tartok, hogy itt valami nincs rendben! Megengedi?

Benyitott a színész öllözőjébe, fogta a kosarat, beleletta az öltözéstanon heverő ékszerokat, beleletta a virágok közé és már künn is állt a folyosón.

— Mehetünk! — mondta határozottan. El volt szánva, hogy nem látja Eva mellől.

Az igazgató meghökkenve nézett rá: ki ez a fiatalember? Mit akar itt? De nem mert szólalni. Azt, hogy a művész fellépését neki köszönheti, elfelejtette. Az ember hamar felejt...

Benyitottak az irodába. A fogalmazó felállt és udvariasan üdvözölte a színésznőt.

— Dr. Nádai rendőrfogalmazó vagyok. Tessék helyet foglalni. Egy furcsa ügyben vagyok kénytelen önt kihallgatni. Eva csodálkozva ránézett és a házaspárra is, látszott az arcán, hogy nem érti, miről van szó, de leült. A fogalmazó most a fiatalembert vette szemügyre.

— Mit kíván? — kérdezte kurtán.

— Kerék Ádám János vagyok! — mutatkozott be a fiatalember és várt egy-két másodpercig. Látta a fogalmazó arcán, hogy ez a név nincsen rá semilyen hatással. Ezért kissé gúnyosan hozzátette:

— Író vagyok, magyar író.

— Még nem hallottam ezt a nevet — valolta be szárazan a fogalmazó.

— Nem tesz smmit.

— Mit kíván? — ismételte a kérdést a fogalmazó.

— A művésznővel jöttem. Érdekel, hogy mit akarnak tőle. A barátja vagyok.

— Ugy... — és a fogalmazó följegyeztet valamit a könyvébe. Azután Évához fordult: — Ez a nyakék az öné?

Meglepető kérdés. Évának elől a lélegzete. Erre a fordulatára nem is gondolt.

— Nem tudom — felelte végül. — Lehet, hogy a kolléganőm, Parti Joláné. De mert én kaptam ebben a virágkosárban, úgy gondoltam, hogy mindjárt föl is teszem, akkor megtudom azt is, hogy ki ajándékozott meg ilyen gavallérosan.

Ezzel már le is kapcsolta nyakáról az ékszer, kivette a tokot a virágkosárból és beleillesztette. Azután elmondta, hogyan kapta az ékszer.

— Az ilyen ajándék mellé levelet, vagy leg-

alábbis névjegyet szoktak tenni — mondta a fogalmazó. — Még az ilyen virágkosarat se szoktak névtelenül feladni.

— Talán megtudja, hogy ki adta a virágkosarat, ha kihallgatja a virágárust, aki szállította — szolt közbe Kerék Ádám János. — Az talán azt is meg tudja mondani, hogy az ékszerokat a kosár megrendelője a boltjában telte-e a virágok közé.

— Nézzék meg, kérem, ezt az ékszer, de jól! — fordult a fogalmazó Bálint Balázshoz és a feleségéhez. — Azután állapítsák meg, valóban az önöké-e.

Kerék Ádám János fűtlyre csucsorította a száját és kissé csóvalta a fejét, rosszalóan. Az öregúr volna a bőkezű művészpártoló? Es ott a felesége? Talán ismeri valahonnan Evát és így keletkezett ez a kínos bonyodalom? Nem számított arra, hogy a leány az ékszer fölrajka és kimegy vele a színpadra... Nagyon kellemetlen!... Ránézett Évára. Milyen ártatlanul néz hol az egyikre, hol a másikra. Az bizonyos, hogy kiváló színész. De semmi meglepetést se mutatott, amikor ő levette inkognitóját és bevallotta, hogy ő bizony senki más, mint Kerék Ádám János, a váratlan sikert aratott fővárosi író. Ez hogyan lehetséges?

Az iroda másik sarkában állt az igazgató, idegesen és törülgette verejtékes homlokát. Csak semmi botrány!...

A házaspár felülelesen nézegette az ékszer. Mit néznek rajta? Már vagy harminc éve ismerik.

A fogalmazó ezt a két percet is felhasználta: — Mondja be kérem a nevét és a lakása címét! — fordult a színészhez.

— No most! — feszengett Ádám János — Szegény Eva!

— Major Mária! — mondta Eva egyszerűen, akár a ketszerkettőt. — Budapest, Afonyautca 27.

— Remek! — tapsolt neki gondolatban a fiatalember.

A fogalmazó néhány sort írt a jegyzőkönyvébe. Eva vallomását az ékszerrel. Azután felolvasta a színésznek.

— Így volt? Kérem, írja alá.

Ádám János elköhintette magát. Eva ránézett és elmosolyodott. Kopogtak az ajtón. A házaspár gyorsan betette tokjába az ékszer és rácsukta a födelet.

A fogalmazó ránézett az ajtóra. Újra kopogtak és meg se várva rá a választ, már be is jött rajta egy úr. Jólöltözött, idősebb úr. De valahogyan nem valami megnyerő, állapította meg róla Ádám János. A fogalmazó ránézett a nem várt látogóra, kérdően, igazán nem nyájasan. Az ismeretlen meghajolt:

— Gróthy Virgil vagyok — mutatkozott be. — Bocsánatot kérek, ha alkalmatlankodtam. Künn mondták, hogy a művész itt van. Gratulálók, Mária! — fordult a színészhez. — Ragyogó volt. Most 'fővenedszer láttam Viola szerepében. Egyre jobban tetszik. Eva ridegen ránézett, mintha ez az ember nem is hozzá szólna.

— De mondanék valamit... Az első sorban ültem és jól láttam nyakában az ékszer,

melyet az utolsó jelenetben viselt. Jó munka, megtevesztő. Szinte azt hinné az ember, hogy igazí. De mert történelesen ismerem az eredetjét, az az érzésem, hogy nem az. Ha nincsen terhére, megnézném. Tudja, hogy értek hozzá. Honnan vette?

A fogalmazó intett Bálint úrnak, ez kissé vonakodva átnyújtotta a tokot az érdeklődőknek. Virgöl kezébe vette az ékszeret. Csak egy percig nézte.

— A foglalat eredeti régi munka, a drágakövek hamisak! — állapította meg elégedetten.

A kövér hölgy feljajdult:

— Nem igaz! Nem igaz! Oh, Istenem!

— Kérlek, Leontin, ne csinálj belőle tragédiát — súgta erőlesen Bálint úr a feleségének. — Ha az ékszer hamis, az se baj. A fő, hogy mindenki azt higye, hogy igazí. Az életben sok minden hamis és nekünk mégis bízunk kell benne!

— Bölcse megállapítás, megjegyzem magamnak — mondta halkán a fiatal írő a művész-nőnek és mélyen meghajolt. — És megvalom, igazán sajnálom, hogy önről meg az derül ki, hogy az igazí és így nem áll módomban önt felfedezni. Gráciájába ajánlom magamat, nemes hölgy... És ezzel kisorsrant a színházi irodából.

14.

Es ilyenformán kisorsrant ez az egész kis történet is az író fantáziájából...

Mert valójában ez történt: a fehérruhás hölgy néhányszor körülösnakázott a tavon, minden baj és felborulás nélkül. Visszatért kindulóhelyére és kiszállt a csónakból. Helelyre tette a hosszú ezvezt és láncra kötötte a csónakot. Hátra se nézett, elment, eltűnt... mintha soha ott se járt volna...

A táj képe újra mozdulatlan. Semmi se zavarja a nagyszerű pihenést. A fűben heverő fiatalember mintha félerőgta volna az énjét, hirtelenében azt se tudja, kiféle-miféle és nincsenek semmiféle gondjai. Az idő is mintha neki percekre megállt volna. Jó így heverni. Az ember magába szívja a lenyűgöző csendet s megszűnik valakinek lenni. Máris beleolvadt az áhítatos nyugalomba. A lélek mintha kiszállt volna porhüvelyéből és felszívódnék az áldott örökkévalóságba... Azzal a jóleső szándékkal jött el ide, hogy átadja magát a kiérdemelt nagyszerű semmittevésnek, pihenni fog, mert bizony rászolgált erre. Kitétte műhelye ajtajára a táblát: NYÁRI SZUNET. És olyan jó, hogy nem kinlódt, nem rostokolt hiába. Ha még olyan szorongva várta is, de beköszöntött a megkívánt siker. Nagy volt az öröme és zsebében megszóllt honoráriuma... De jaj, nemesak az első lépés nehéz ezen az úton, hanem minden következő is!... Nyári szűnet... De mi ez? Hiszen az ímént már dolgozott! Egy ifjú hölgy beül egy csónakba és kivez a tóra... Ez a kis jelenet elég ahhoz, hogy nyomban egy egész történetet bontakozzék ki belőle?! Meg kell írni... No-no!...

Maradj csak nyugton, cimborá. Tessék élvezni a kábító meleget és tessék örülni a nagy csendnek, mely jólesően dédelget. Ni, hogy reszket a levegő a napsütésben és milyen örült dervisláncot jár szász meg száz apró legyféle... Remek az, így elterülni a bársonyos zöld fűben és felbámulni az ég csodaszép kékébe. Feje fölött a vén hársfa, drága lombátor, ezer meg ezer levelével. Aki figyelmesen nézi a levegőt, egyszerre csak látja, hogy reszket a nagy meleglőt. Áldott, érlelő meleg! A hőség mintha mindjobban nőne.

Az ég ragyogóan tiszta, kék. Rekkendő a csendes delután... Nyári szűnet.

VEGE

CSALÁDI KÖR

KERTKULTURA

írja SZILÁGYI JÓZSEF

Budapest székesfőváros kertészeti igazgatója

ÚJ REGENYÜNK. — Legközelebbi, május 10-i számunkban kezdjük közölni *Bácskai Magda*, a kitünő írónő *Hortense*, a császár kedvence című történelmi regényét, amelyben a napoleoni idők elevenednek meg, izgalmas és lebilincselő események keretében. Meggyőződé-sünk, hogy olvasóink örömmel fogadják ezt az irodalmi értékű regényalkotást, amellyel a Magyar Nők Lapja kíván kedveskedni előfízetőinek és olvasóinak.

HIMEN-HIREK. — *Kiss József* jászberényi tan. képz. gyak. isk. tanár és neje *Bászler Augustza* leányát *Kiss Kiára* tanítónőt Csíksomlyón oltárhoz vezette bialai *Riczek Mihály* földbirtokos. — *Berki Lucit* eljegyezte ifj. *Földi Károly* áll. pénzt. tiszt. — *Gajda Margit*, Szászfalva és *Belánszky Demkő István* a tápiószecsói róm. kath. temp. templom házasságot kötött. — *Brassy Julit* eljegyezte *Márfy József* m. kir. hadnagy, Borszék-Tölgyes. — *Szász Erzsébet Mária* és *Hajdók János* Kalot-tiúrák, szerkesztő, örök hűséget esküdött. — *Ocsavai Mária*át Hatvanban oltárhoz vezette *Gaspár János* m. kir. honvédmester. — *Maróca Olgicát* eljegyezte *Piller Dezső* gosztonyi rk. tanító. — *Károlyi Valériát* eljegyezte *Tóth Gyula* adó-tiszt, Eger. — *Jancsó Etelka*, Kondoros és *Cordier Alfréd* Hungya-körzetvezetői ellenőr, H.-Oklánd, házasságot kötött.

SZÁRAZ AZ ARCBÖRE? „*Hormocith B*“ krém azonnal segít.

ÚJ KISMAGYAROK. — *Horváth Imre* és neje-nek, Kispeszt, Péter nevű kisfiuk született. Keresztzüllők: *Paiss Miklós* és neje. — *Paiss Miklós* és neje-nek, Kispeszt, Violkák-juk mellé *Anikó* nevű leányuk született. Keresztzüllők: *Jakab Antalné*. — *Csuklét János* és neje-nek, Csillaghegy, Ferike kisfiuk született. — *Balog Sándor* máv. műsz. s. t. és neje-nek, Pászló, Ibolya, Tibi és Sanyi gyermekeik mellé *Attila Árpád* kisfiuk született. Keresztzüllők: *Kruj József* ig. tanító és neje. — *Kemenes Géza* és neje-nek, Tótkomló, Géza Lajos kisfiuk született. — *Kadarkúti Mihály* m. kir. csend. tisztsz. és neje *Fodor Rozálián*ak, Gara, Mária Julianna kislányuk született. Keresztzüllők: *Fekete Ferenc*, Bábolna és *Fodor Mária*, Bpest. — *Varga Pál* csend. tisztsz. és neje-nek, Apanagyfalu, Ilona Dorottya kislányuk született. Keresztzüllők: *Utcaás György* főjegyző, Apanagyfalu és *Turák Ilona*, Bpest. — *Dr. Domán Imre* állatorvos, egyet. tanársegéd és neje nemes balászházi *Saigi Gabriellának*, Szarvas, Imre nevű kisfiuk született. — *Pócs József* m. kir. pénzügyőri biztos és neje-nek, *Bárony Julionának*, Hajduböszörmény, Ildikó Gyöngyike nevű kislányuk született. Keresztzüllők: *Dér Endre* és neje *Oláh Julianna*, Kisvárd. — *Slavitsk Adorján* okl. gazdatiszt és neje-nek, Kecskemét, *Endre Géza Béla Adorján* nevű kisfiuk született. Keresztzüllők: dr. Szakás Antalné és dr. Főző Endre orvos.

IN MEMORIAM. — *Bolvári László* és neje gyermeke: *Lacika Dezső*nk, három hónapos korában elhunyt. — *Kutrovácz Aladár* Gy. S. E. V. ny. főellenőr 64 éves korában Sopronban visszaadta lelkét Teremtőjének.

Az idei kertészkedés a többtermelés jegyében indul. Hazafias kötelességnk minden talpalatnyi, termelésre alkalmas területet beállítani a nemzetgazdaság szolgálatába. Virágoskertünkben mindazokat az értékesebb élő növényeket (*Paeonia*, *Lilium*, *Delphinium* stb.), amelyekről nehezen tudnánk megpáolni, vagy hosszabb idő alatt fejlődnek virágzó példányokká, helyükön hagyjuk. A ház közelében jelöljük ki a gyűjteményes virágágot, ahová átmentjük a könnyen áültethető alacsony vagy magas életűket. Ott, ahol a pázsit terület nem számottevő, felassuk, a jákat, cserjéket és a különösen szép élő növényeket meghagyjuk a helyén és ha a hely elég napos, zöldsgéjélet termelünk. Nagy pázsit-területek felassú és konyhakertbe való átállítása csak nagyvárosok közelében érdemes, hol a termelt zöldsgéjélet értékesítése biztosítva van. Zöldsgéjétermelésnél minél előbb gondoskodjunk trágyáról, mag- és palántaszükségletéről. A palántákat kétféle eljárás szerint nevelhetjük, aszerint, hogy korai vagy késői természetűre akarjuk azokat felhasználni. A korai természetűhez szükséges palántákat langyos ágyban, üveg alatt neveljük, míg a késői természetű céljaira szükséges palántamennyiséget a kertnek szélől védett helytén, szabadföldi palántaágyban is előnevelhetjük. Melegágyi palántaneveléshez az ágyakat átmelegedett lótrágyából készítjük. A palántanevelőhelyen a föld színén, vagy e célra készült árokban helyezük el 30–40 cm vastagságban, jól letaposva. Az árkot erre a célra készült melegágyi kerrtel, vagy ha ez nincs, deszkával vesszük körül és ablakot teszünk rá. Ha begyulladt, 15–20 centiméternyi vastag, jó táperőben levő kerti földet helyezzünk a trágyaréteg fölé. Amikor a föld hőmérséklete langyos lesz, a melegágy bevetésre alkalmas. Ekkor a földet átjorgatjuk, elgereblyezzük és taposódeszkával simára egyengetjük, majd vékonyan, egyenletesen ráhintjük a magot, utána vékonyan betakarjuk rostált, gyökerekeltől mentesített földdel. A szabadföldi palántanevelés jóval egyszerűbb. Az ősszel mélyen felassú, jól átjorgott földben 1–1.20 méter széles, 25–30 cm mély ágyakat készítenk. A kihúzott földet az utakra tesszük. Ennek a kimélyített palántaágyának az előnye abban rejlik, hogy hűvös éjszakákon könnyebben betakarható, mint a föld felett készített palántaágy, nem kell a növényeket az összenyomódástól féltetnünk. A sűrű vetést kerüljük, mert ez törőhadást okoz. Kezdő vetőknek ajánlatos a vetés elajátítása céljából papíron néhány próbavetést végezni, a papírról az értékes mag könnyen összegyűjthető. Ha minden elővigyázatosság ellenére a víz véletlenül egyes helyeken összehordaná a magot, az ilyen helyeken sűrűn kelő palántákat mielőbb ritkítsuk meg, a kiszedettek pedig ledőljenek. Frissen trágyázott földet sem magvetésre, sem pedig palántanevelésre ne használjunk.

„MUSA.“ A Musa telletése csak meleg, lecsapódásmentes helyen sikerül. Tél folyamán nem szabad öntözni, mert gyökerei elrohadnak és a növény elpusztul. Ajánlatos edényből kiemelni, a nedves földet lerázni, száraz, jászénparral meghintett talajba átvetve meleg helytén tartani a kiültetésig.

HÁZTARTÁS

Becsináltleves. Kevés zsíron 3 kávéskanál liszttel világosságra rántást készítünk, aztán finomra vágott friss petrezselyemzöldjét téve bele, hideg vízzel (ha van, egy kis csontlével) feleresztjük, megsózzuk s jól felforraltjuk, egy citrom levét belecavarjuk, pár kanál tejfölt adunk bele s pirított zsemlyekockára öntve tálaljuk.

Paraj-eroquette. Egy kiló parajt megtisztítunk és több vízben jól kimossuk. Egy nagy fazékba tesszük és sósvízben puhára főzzük. A megfőtt parajt szitára tesszük, hogy a víz lecsurogjon róla. Ezután húsdarálón háromszor átáradaljuk és egy porcellántábla téve összekeverjük annyi zsemlyemorszával, hogy egészen sűrű, formálható legyen. Sóval és törött borssal fűszerezünk, adunk hozzá 5 deka vaját, vagy zsírt, 2 keménytojást kockára felvágva és jól elkeverjük. A paraj keverékből pogácsákat formálunk, lisztben, tojásában és zsemlyemorszában megforgatjuk, forró zsíron kirántjuk. Tejfölös burgonyafélék mellé tálaljuk.

Paprikás hal. Úgy jó, ha többféle halból készíljük. A halakat megtisztítjuk, darabokra vágjuk, egyenként besózzuk, 10 deka szalonnát apró kockákra vágunk s abban az edényben, melyben a halat elkészítjük, pirosra sütjük. Két nagy fej vereshagymát apróra vágva beleadunk és sárgára pároljuk. Végül egy kávéskanál szegedi paprikát elkeverünk benne, aztán a halat belerakjuk és annyi vizet öntünk rá, hogy ellepje és fedetlen főzzük, nem kavarva, 2 órát. Amikor csak annyi leve van már, mint a paprikáscsirkének, készen van. Vigyázzunk, hogy a halat ne főzzük szét.

Francia káposzta. Két kanál zsíron 2 fej finomra vágott hagymát sárgára sütünk, 1 evőkanál cukrot beletéve, a cukrot sötét-sárgára pirítjuk, aztán a kicsavart savanyú káposztát adjuk hozzá és pároljuk. Egy jó órai párolás után szórunk rá egy evőkanál lisztet, ha ez megsült, kevés húslével felöntjük és felforraltjuk. Bármilyen húshoz adhatjuk.

Burgonyakása. Tisztított burgonyát kevés vízben, sóval puhára főzünk, ha puha, kanállal simára törjük, kevés lisztet keverünk közé, tetejére pirított hagymát tálalunk.

TÉSZTARECEPTEK

Olasz torta. 15 deka cukrot, 1 késhegy fahéjat, ugyanannyi szekfűszegelt, kevés vaniliát 6 tojás sárgájával jól elkeverünk, hozzáadunk 6 deka apróra vágott, cukrozott narancshéjat, 6 deka, héjával örölt mandulát, 6 tojás keményre vert habját, 1 kanál zsemlyemorszárt, 2 kanál rumot, 5 deka olvasztott írósvajot. Tortafurmába öntve egy óráig sütjük.

Bécsi lepény. 15 deka olvasztott zsírt vagy vaját 15 deka porcukorral habosra keverünk, citromhéjat, fahéjat, szekfűszegelt, 30 deka lisztet 2 egész tojással összekeverünk és pogácsakeményiségére dolgozzuk ki. Vékonyra kinyújtjuk, tepsitelen sütjük. Sütés után azonnal 4 résszé osztjuk és minden lapot más fízzel megkenve egymásra borítjuk. 2–3 napig állni hagyjuk.

Darafelujti. 5 deci tejben 12 deka darát jól megfőzzük s kihűtjük. Ezután hozzáadunk 3 deka írósvajot, 3 kanál cukrot, 6 tojás sárgáját. Jól elkeverjük. Kevés citromhéjat s végül 6 tojás keményre vert habját adjuk hozzá s vajjal kikent, morzsával meghintett formába öntjük és egy óráig forró vízzel tett edényben pároljuk.

Perec kávéhoz. 4 deka élesztőből, kevés liszttel kovászt csinálunk, 2 tojásnagyságú vaját vagy zsírt, 1 egész és 2 tojás sárgáját összedörzsölve, a kovászt, bőven fél liter lisztet és annyi tejet adunk hozzá, hogy kalácsészta keménységű legyen. Jól kidolgozzuk s rögtön pereceket formálunk, megkelesztjük, tojással megkenjük, hirtelen megsütjük.

Finom túrólepény. 35 deka lisztet 12 deka zsírral nyújtóáblán kessel jól eldolgozzuk, 3 tojás sárgáját, egy kanál bort, sőt és annyi tejfölt adunk hozzá, hogy rétestészta kemény legyen. Ha jól kidolgozzuk, 2 cipőt formálunk belőle s ha kissé pihent, késkövastagra kinyújtjuk, sütőlemezre helyezük, túrós töltelekkel fél cm vastagon megtöltjük, a másik kinyújtott lapot ráborítjuk, tojással megkenjük, megsütjük.

Köményes kocka. 12 dkg vaját 30 dkg liszttel, 2 tojás sárgájával, 4 evőkanál tejfellel, sóval, borssal gyengén összegyúrunk. Fél kisujjnyi vastagra kinyújtjuk, tetejét megkenjük, darabos sóval, köménnyel meghintjük, egyenletes kockákat vágunk belőle és gyorsan sütjük.

Gráci kétszersült. 5 tojás fehérjét kemény habbá verünk, hozzáadunk 12 dkg cukrot, 11 dkg lisztet, 5 dkg olvasztott vaját. Kivajazott, lisztelt püspökkenyer formába öntjük és lassú tűz mellett megsütjük. Másnap vékony szeletekre felvágjuk, a sütőben óvatosan szárítjuk, közben egyszer megforgatjuk és melegen, bőven meghintjük vaniliás cukorral.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötötű

MUNKAJÁT VEGZI EL

„RAPID” SUPER kézi kötőkészülék

A XX. század szenzációja! Munkája kézimunka. Minden minta köthető. Néhány óra alatt köthet pulvert, blúzt, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára 62.10 P. „RAPID” (98 tővel) ára P 48.30. Kérje 13. ismertetőt. Árutorgalmi Kft. Budapest, IV., Sütő-u. 2. félelelet 3. TELEFON: 188–365.

Zsemlye-pudding. 3 zsemlyét megáztatunk tejben jó puhára. Ezalatt 4 tojássárgáját 12 dkg porcukorral, vaniliával, 10 dkg vajjal habosra keverünk. 15 dkg héjazott, törött mandulát, 5 dkg mazsolát adunk hozzá, kissé keverjük, aztán bele tesszük a jól kinyomott zsemlyét és 4 tojás keményre felvert habját. Egy szalvétát zsírral megkenünk, a keveréket lazán belekötjük és forró tejveszben egy óráig lassan főzzük. Tálra borítva borsodóval tálaljuk.

Nebéz a háztartás rossz közérzet mellett!

Segíts magadon: vegyél be Pyramidont.

Pyramidon TABLETTA

É T R E N D

1942 MÁJUS HÓ 1-TŐL 1942 MÁJUS 10-IG:

1. PÉNTEK. Ebéd: cellerkrémleves, tojásosgaluska. Vacsora: gombásfogásca, rakottburgonya, saláta.
2. SZOMBAT. Ebéd: paradicsomleves, töltött kalaráb, kelt kifli. Vacsora: paraj túkörtőjással, befőtt.
3. VASÁRNAP. Ebéd: ragu leves, becsináltcsirke zöld-borsóval, túrórétes. Vacsora: sajtos omlett, liptói, retek, gyümölcs.
4. HÉTFŐ. Ebéd: húsoleves, főtt hús, párolt burgonya, kapormártás, rizsfelujti. Vacsora: kávé, vajaskenyér.
5. KEDD. Ebéd: bableves kolbásszal, palacsinta. Vacsora: velő gombával, sült burgonya, ecetesborika.
6. SZERDA. Ebéd: kalarábéleves, hársnyárpórkölt gombával. Vacsora: körített liptói, sajt, retek, keménytojás.
7. CSÜTÖRTÖK. Ebéd: sekélygulyás, tejelevesfogásca. Vacsora: rakott spaghetti, befőtt.
8. PÉNTEK. Ebéd: gombaleves, túrócsusza. Vacsora: burgonyakroket, saláta.
9. SZOMBAT. Ebéd: karfiolleves, vagdaltpecsenye, borsópüré, csodakifli. Vacsora: délről vagdalthús, burgonyasaláta, sajt.
10. VASÁRNAP. Ebéd: borjécsontleves, borjúlápoka egybesütve, sült burgonya, saláta, kakaótorta. Vacsora: párizsi, körített liptói, retek.

Férfi-, női-, gyermek ruhák és kabátok

a változott viszonyok között is **NAGYVÁLASZTÉKBAN**

és még mindig olcsó áron várják

KOSSUTH L. U. 9 **Nagykovácsy** ÜZLETHÁZBAN

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

PALI ÉS BORISKA, DUNATÚL. Nem szeretnék túlságosan szigorú lenni választottjához. Először azért, mert Önnek ez fájna, másodsor pedig nem volna igazságos kedveztlenül itélni meg egy még csak alakulóban levő ügyet. Kissé aggodalomra ad okot azért, mert voltak terminusok, amelyeket komoly ok nélkül odázott el és telt ki tavolabbi időre. Miután az idő senki kedvéért nem áll meg s amikor újból a megjelölt dátum előtt álltak s a párvavárt nap új családost hozott: a kértelkezés felütötte a fejét és kellemetlen kritika-gyakorlat, annak ellenére, hogy további ígéretek történtek. Jogosan néz kételkedve a legutóbb kijelölt nap elé. A bizonytalanság emésztő lázzal jár és az álmatlan éjszakák árnyakat festenek lelkeire öröm helyett. Nem tudja zavartalanul élvezni azt a tiszt és boldog érzést, amit a szerelmek ajándékoztak. A nem teljesült ígéretek keserű hangulatának a rabja lett. Ki kell gondolni valami egyszerű és biztos megoldást, úgy gondolkozva: ami biztos, biztos. Várja meg az édesanyja meghívását és látogassa meg. Ez már határozottabb jelnek látszik, hogy végre mégis közelednek a célhoz. Szerelmek között az esküvőre készülés kimerítetetlen és megúnhattalan téma, amit minden találkozás alkalmával elővesznek és megbeszélnek. Egy ilyen bizalmas beszélgetés közben, az érzés tündéri varázslódás szinesített hangulatban az elmémított észinte panasz is szóhoz juthat. Megkönnyíti Önnek a kérdést az érzelmeikben való bizonyossága. Kissé följényesen, meglepetésszerűen betörhet erre a tövismentes rózsaszőnyegre védett területre és a szerelmek sziv hatalmával kiterjeszheti a döntést.

Tizenhatéves árva kislány. Jóleső érzéssel olvastuk kedves, intelligens és bizalmával megajándékozó levelét. A levél komoly tartalma erejttségben meghaladja a korabeli leányok tájékozódóképességét. Az édesanyja szeretele örökdiók és védői a romantikus színbe öltözött kitérítések és hízelgések felismerhetetlen csapdái és támadásai ellen. Önnek kötelessége határozottan és félreérthetetlenül megszakítani minden kapcsolatot gyermekkori ismerősével, aki közben megházasodott és most, mint udvarló lép fel, holott egyedül rajta múlik, hogy azt vette feleségül, akiről Önnek úgy nyilatkozik, hogy „soha nem szerettem” s házassága csak „ballépés”, mert „Önt szereti mélyen és kiolthatatlanul”. Kislány, ezek a bódító frázisok csak arra valók, hogy magát elkábítsák, elszédítsék és áldozata legyen lelkiismeretlen szerelmi támadásnak. Nem volt helyes, hogy eltitkolta testvére előtt, hogy az illető nős és akkor is ellátogat hozzájuk, mikor ő nincs otthon, sőt az ilyen alkalmat keresi, hogy négy szem között lehessen magával. Helyesen gondolja, hogy még egyszer négy szem között nem fogadhatja, de ne fogadja társaságban se. Az ő helye a feleség mellett van és nem udvarolhat kényekedve szabadon és nem foglalhatja Önt le. Neki nincs joga szerelméről beszélni s ha „ballépésnek” nevezi is a házasságát, a ballépést ő követte el, a következményeit is vállalja és ne dűlja fel az Ön életét. Az bizonyos, hogy semmi jó nem származhatik a vele való találkozásokból. A feleségét is jó volna megkérdezni a „ballépés” előzményeiről — bár erre nincs szükség, mert Ön józanon és oko-

san távol akarja tartani magától. Hogy a tizenhároméves gyermeklány mélyebb értelem és érzelme nélkül barátkozott és pajtásodott vele egy nyári szünidő kellemes körülményei között az édesanyja felügyelete alatt, ebből nem következik, hogy ő most mint nős udvarlótént s ki tudja milyen hátsó gondolatokkal jelentkezett Önnél. Valószínű, hogy a mai szép és csinos, dolgozó, önálló fiatal leány és nem az akkori gyermek vonzza s szenvedélyét ez lobbantotta fel. Lépjön fel határozottan és utasítsa vissza udvarlását. Ne adjon alkalmat találkozásra. Meg kell értenie, hogy semmi értelme nincs látogatásainak, terhükre van és kellemetlen ismerőseik miatt is. Summa summarum: végtel kell vetni kétes értékű találkozásainak. Nem kételkedünk, hogy követi tanácsunkat. Egyetlen megoldás elbizakodottságát letörni és visszalátítani a maga útjára. Jövére is ígérjük, hogy hasonlóan őszinte tanácssal segítségére leszünk, ha úgy érzi, hogy szüksége van védelemre.

KÉRJÜK KEDVES ELŐFIZETŐINKET, hogy választ váró leveleikhez minden esetben **20 filléres postabélyeget szíveskedjenek mellékelni.**

Tanács Ilona. Úgy találjuk, hogy elfogult és nagymértékben önző önmagával szemben. Mindig csak az „én” és az „én” visszatérő visszhangja gondolatának. E körül forgott a mull, erre gondol ma és a jövő is a saját szemében keresztül fénygöngyön, üresen, örömtelenül látja közeledni. Természetes, mélyebb és boldogítóbb tartalom keres s a multat szerencse teletjele magáról s felszabadult megtalálni az élet értelmét. Mindez nagyon szép és felemelő, csak legyen Önben akkora feszítő erő, amennyivel szétrombolhatja a súlyos emlékeket. Maj vérmérséklete, idegállapota és izlése szerint az a kívánsága, hogy ne csak elutasítsa magától a multat, hanem az ellenkezőjére változtassa. Szeretni azokat, akiket maga sem tudja miért nem szeretett. Hű és jó lenni ahhoz, aki végtelen türelemmel tűri fegyelmezetlen kitérőseit és idegrohamait. A meddőség helyett anyai hivatást, fájdalmat és örömet vállalni. Ezekre áhítozik, mint aki sokáig a sötétség foglyaként élt, de most a világosság káprázatos fényében maga is felgyullad, lobogva ég és a felismert élet értékei után kapkod s még nem tudja, melyiket markolja meg előbb. Egyiket se akarja elszalasztani. Menyit a jövőteendő, a pótolni való — sóhajt s attól fél, hogy ereje ellankad, kitartása összeomlik. Gyors tempóban szeretne mindent egyszerre élvezni. Közben aggodalma visszatér, alattomosan erőt vesz rajta a leromlás érzése. Lázasan kapkodni érthetetlen félelemrizzlet csak úgy vaktában. Szerencséjére a végiharcolt élet megdezette és új küzdelmekre képessé tette. Akiket megbántott, azok zivessen megbocsátanak és szeretettel viszonzózzák szeretetét. A gyermek utáni vágyát is elérheti. Addig is miért ne fogadhatja örökbe egy árva gyermeket, akit a sajátjaként nevelhetne fel? Közben megérkezhetne a saját gyermeke is. Miért ne lehetne több gyermekük is? Az asszonyi szívnek ezt a legnehezebb vágyát ne hallgattassa el. Figyeljen csak erre a benső muzsikára, erre a szordinós

ÁGYTOLL olesón!

Tarkatoll 70 fillér, jobb 1.60. sz. vegyes fosztól 2.—, jobb 2.60. mégjobb 3.—, finom szürke 3.60. P. Fehéres fosztól libatoll 4.50, jobb fehér 5.50, mégjobb 6.50. kímudott fémüvegű 7.50, pelyhely 9.— P-től szállít 5 kílós papírzsákosomagolásban, bérmentve, utánvétel. — Tisztviselőknek 3 százalék kedvezmény.

VARGA ANTAL ÁGYTOLLVÁLLALATA, KISKUNFÉLEGYHÁZA, Szent János-tér 6. sz.

zűmmögésre, amelyet az asszonyi szívek zenekora játszik — csak nekik. A megújuló élet éneklő szárnyalására nem véletlenül figyelt fel. Tiszlán hallja a saját szívének ritmusát és lát fényt, sok-sok fényt, meletet, örömet, amiben még soha nem volt része.

SZEGEDI ELŐFIZETŐ. A kozmetikai pályára ugyanúgy kell felkészülni, mint más ipari pályára. Tehát kötelező az inaskodás és a segédítő, hogy önálló kozmetikus lehessen. A tanoncú középiskolás részére kb. másfél év, a segédítő pedig két év. Ha megállapodott egy kozmetikus mesterrel, az iparhatóságnál megkötik a tanoncszerződést s ha felszabadult és a szabad időt is letöltötte, mesterizsgát tesz s aztán lehet önálló mester.

„Hősök temetőjében” — „Szeretnék még egyszer látni” — „Elhunyt kedvesemhez” — „Hívesemhez” c. versek, sajnálatunkra, nem közzölhetők.

ASSZYONYOM! A szépsége, a sikere függ tőle. — nem mindegy, hogy milyen arcképmet használ! A Hormocit B. krém speciális hatóanyagával a tartós szépséget és ezen keresztül a tartós fiatalságot jelenti Önnek!

A Hajdúszoboszlói Gyógyfürdő április 15-én megnyílt. Ez az európai hírű gyógyfürdő ma már mindazokkal a berendezésekkel fel van szerelve, amelyek az eredményes gyógykezelés szempontjából szükségesek. Fedett gyógymedencék, ivócsarnok, inhalatórium állanak a köznönség rendelkezésére. Modern szállodában, penziókban és magánházaknál oly olesó az elhelyezkedés, hogy a fürdőben való tartózkodás alig kerül többé, mint odahaza. A Hajdúszoboszlói Gyógyfürdő pártalanul eredményes gyógyhatásáról és olesóságáról híres s ma már fogalom az egész országban. Magyar és németnyelvű prospektussal készséggel szolgál a fürdő igazgatósága.

VÁLASZOK. „Vádirat a felületes férjek ellen” lapunkban közölt levelre:

„Kedves Szerkesztő Úr! Szeretettel olvasom a Magyar Nők Lapját. Mind jobban és jobban szeretem s ragaszkodom e kedves laphoz, melynek minden szava megfeszíthetetlen aranyat ért. Öszintén köszönöm, hogy ezt a levelet a lapban közölte. A levél írása megérdemli a feleségek szeretetét és hálaját. Többször is elolvastam a levelet és könnyeket is csalt ki a szememből. Igaz ugyan, hogy nálunk nem így van, ahogy a levél szól, de meggyőződésem, hogy sok házasság ilyen szerencsétlen. Csak azt sajnálom, hogy azt a kedves hölgyet, aki a levelet írta, nem ismerem. Kérem a kedves Szerkesztő Urat. Közölje az üzenetem a levél íróval s szív-ből ádószóim egy kicsi kis faluból: MÁV előjáró neje”.

„Igen tisztelt Nagyságos Asszonyom! Olvastam „Vádirat a felületes férjek ellen” írt cikkét és sajnós, tény, hogy sok felületes férj van és sok mindenben igaza van, sőt talán még abban is, amit nem írt meg. A témához mint 12 éves férj bátorodom hozzácsólni, egyben

A szépséges tavaszi időjárásról
megvédi bőrét a

NIVEA!

állíthatom, hogy boldog házasságban élek és 8 éves fiam is van. A feleségem, mint tanító-nő, eljár a hivatalába, magam az üzletembe, a fiunk pedig iskolába. Így bizony, a „feleségem” meglehetősen fáradtsággal tudja csak ellátni a házi teendőket, mert egy háziasszony „feleségnek” még mindig van elég dolga a főzésen kívül is. Ön rámutat a férjek felületességére, de a „feleségek” egyéniségét nem vizsgálta meg, nincsen-e bennük is egy kis felületesség. A nők általában elvárják a férjektől, hogy előzevények és figyelmesek legyenek. Igazuk van. Jogosan elvárhatják. Bár van sok közöttük és sokat azzá lehetne tenni.

De a legtöbb asszony nem veszi magának a fáradtságot, vagy mint asszony már nem tartja érdemesnek, hogy a férjét lelkeiben is megismerje, hogy azt mint férjét meg is tartsa. A férjhezmenendő sorig felesperedett nő az udvarlónak hosszú éveken át is kellett volna tudnia Eva almájának a mosolygó oldalait mutatni. A férjjelöltet a legszebb illúziókban ringatja és magához láncolja. De mihejrt a házasságot megkötötték, a nő csak asszony lesz és nem „feleség”. Pedig ekkor kezdődik a „feleség” igazi munkája. A házasság magaslatos művét a legtöbb asszony nem tudja megépíteni. Pedig ehhez a „feleségnek” kell érteni. Egy „feleség” se felejtse el, hogy az „illúzió” olyan tőke, amit kamatoztatni kell. A férfiak túlnyomó része illúziókban él és ezt könnyen le lehet rombolni, ha az asszony a mindennapi életben előforduló, felületesen kezelt kicsiségeken ke-

Vigyázat!

A Darmol hashajtót utánaö-zzék. Ügyeljen, mert minden tablettán a „DARMOL” szónak és T alakú bevágás-nak kell lenni. Kimondottan eredeti csomagban kérje.

DARMOL

resztül elveszti vonzóerejét. Ezért a „feleségnek” kicsit igenis szeretőnek kell lennie, mert egy szerető sohasem fog a férj előtt, tegyük fel, szakadt pongyolában megjeleni, mert ez is illúziórontó. Gondol-e sok asszony azokra a kicsiségekre, amit felületesen intéz el, amire nem fektet súlyt, nem véve tekintetbe a férj kérését, figyelmeztetését, ami aztán a folytonos ismétlődés folytán kiábrándítólag hat? Például a „feleség” ha reggel felkel, nem fog gyűrött, mosdatlan arc-cal, borzas fejjel a reggeli készítéséhez. És ha a férj délben hazatér, ne találja még mindig fésűletlen fejjel. Ha a férj bosszús, ami munkája közben előfordul, nem bosszantja még ő is jelentéktelen háztartási panasszal. A „feleség” ne költsézően öltözködjék, a férj jövedelmét meghaladóan. Ne hordjon lyukas harisnyát, szakadt ruhát, mert a férj esetleg összehasonlítást tesz. Nem ad ki a férjének gombnélküli ruhát, gyűrött inget. Nem gyanúsítja a férjét mindjárt a legrosszabbal, ha baráti körben kimaradt. A pihenni vágyó férjet nem zavarja a rádió bekapcsolásával, vagy más csendes szórakozásában a háztartás dolgaival és gondjaival, mert a férj az otthonában csendre vágyik. A „feleség” ne csináljon magából papagájt: szemöldöke, arca, ajka, körmei, haja festésével. Minden nőben természetes báj van, a festékek csak rontja a hatást. Asszonyom! Így és sok más ok miatt kezdődnek a kilengések és miért? Mert a megálmódott „feleségből” csak asszony lett. *Egy egri férj.*

AZÁLIA. Várjuk az avizált levelet. Kívánságát örömmel teljesítettük. Köszönjük lapunkhoz való kedvességét.

A dohányzás sárgítja a fogakat?

„... ez a mese nem tarthat vissza a dohányzástól! Kellemtelen szájíz, dohányzástól sárga fogak? Hiszen itt van a pompás borsmenta ízű Chlorodont fogpaszta, mely a szájnak tiszta, friss érzést ad és minden visszatetsző rákakódástól megtisztítja a fogakat. A Chlorodont fogpaszta minden alkalommal boldog biztonságot ébreszt bennem: nyugodtan élveztem a dohányzás gyönyörűségét!”

Chlorodont

Fogpaszta

A MAGYAR NŐK LAPJA 1941. évi teljes évfolyamának szép, finom, sötétzsinű bekötései táblája arany nyomással 3 pengő és 20 fillér portódíj előzetes beküldése mellett kiadó-hivatalunkban kapható.

ANTI. Szép, meleg érzés van a verseiben, de ennyivel nem elégedhetik meg, aki költői babóokra pályázik. Az érzés csak a hangszer. Játsszani kell tudni rajta és megszólaltatni a rejtett hangokat. Népdal szövegeket nem közlünk.

Baranyai előfizető. Megbízható vegyítész-társal gobelin himzés megrongálása nélkül kitisztíthatja a kézimunkát. Házilag nem kísérletezzék, mert esetleg nem sikerül és az értékes kép tönkremegy. Megéri a költséget, hogy baj ne érje a munkát.

DR. V.-NÉ. Örülünk, hogy lapunk megnyerte tetszését és elküldte ismerősei címét, hogy bemutathassuk lapunkat. Nagyon kedves, hogy foglalkozik lapunk részére új barátok szerzésével. Gondolatolvasó, mert megelőzött, hogy ilyen kéréssel jelentkezzünk.

HULLÁM. Kissé fakó, megkopott színek. Megcsillan rajtuk egy kis fény, de ez inkább a reflektor fénye, mint a költészeté, melegség és teremtő erő nélkül.

A siker titka

EGYÉNI SZÉPSÉGÁPOLÁS.

FÖLDESNÉ „JUNÓ” kozmetikai intézetében

IV., KÁROLY KIRÁLY-UT 24. SZÁM.
Vitaminos szépfűszerek. Végleges szőrtelenítés. Díj-talan tanácsadás, levél útján is.

Hirtelen haragú. Rossz tanácsadója van, a legrosszabb, mert mindig csak rossz, jó soha nem származik abból, ha rá hallgat. Ne csodálkozzék, hogy a társaságbeli férfiak menekülnek közeléből. Lehet, hogy ez nem egyéb, mint rossz szokás, de lehet, hogy alap természet. De mindegy, hogy mi robbantja ki, le kell küzdeni. Ha szokimondását megre-gu-

A Divatcsatának beutott egy életre veszi!

Kozma Kálmán

Ha e lapra hivatkozva kéri, ingyen küldjük beutóprospektusunkat.

Orvosok ezrei

ajánlják a Togat-t

rheumatikus és köszvényes fájdalmak ellen, idegfájdalmaknál, fejfájásnál, tag- és izületi fájdalmaknál, valamint meghűléses betegségek ellen. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togat-t. Kérdezze meg orvosát. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban. P 1.60.

lázra és az igazsággal nem bunkózza le ismerőseit, vissza mernek jönni, de előbb meg akarnak győződni, hogy valóban megtörtént az átalakulás és a szelídég, nőesség kerekedett felül. Ne aggódjék, gyorsabban elmegyen a híre, mintha kiböveltené. Elég, ha eggyel történik meg a csoda.

ARANYVIRÁG. Talán még korai meghívással jelezni Önt komolyan érdekli. Ki kell várni, induljon tőle a kezdeményezés. Ha a szimpátia valóban szerelemmé érke, nem hiszünk, hogy eltűnik és a férfi feladata, hogy nyilatkozzék. Nem árt, ha Ön észrevehetetlenül, de inkább passzívan viselkedik, míg határozottabban megbizonyosodik a tetszésen

F U G A
VILLAMOS SZEMFELSZEDŐGÉP ÉS TO
GYÁRTJA FÉMONTÓ ÉS GÉPIPARI RT
ORSZÁGBIRO-U. 33
B E V Á L T

OLAJFESTMÉNYEKET

JÓL VEHET

HOFFMANN FERENCNÉL

Budapest, IV. ker., Károly-körút 28.
(Központi városháza)

Gazdasági, házassági, érzelmi problémáival
forduljon GRAFOLÓGUSHOZ

Fogad 1—7 óráig. Wessselényi-u. 46. I. 9.
M. Cary. Ünne- és vasárnap is.

TÓTH LAJOS FEST-TISZTIT

V., JÓZSEF NÁDOR-TÉR 9. TELEFON: 181-297
VI., KMETTY-UTCA 21. TELEFON: 116-727

Egyedül biztos hatású a

„DÉVA” szőrtelenítő krém

Kapható: „DÉVA” Surd, Somogy megye.

**LÁSZLÓ PEMELY
GYAPJU
VATTA PAPAN
ALAPITVA SZOLID-MEGBIZHATÓ
1898-VIII. VAS UCCÁ 14**

túli komoly szándékról. Egyletore még a látogatást is kerülje annak, hogy talán meg akarja öt „fogni”. Ajánlatosabb várni, mint sietni, mert éppen azok maradnak le, akik sietnek.

Első lépés. Az indulás bizonytalansága érzik a verseken és a kis elbeszélésen. Fialatosan naiv, sziruposan érzélgos a lírája. Megfullad benne a tartalom. A prózát csak úgy futtat-ban velette papírra, mint ahogy egy hírt le-adunk ismerősünknek kétperces találkozás közben. A felépítés, kidolgozás alapja laza. Nincs, ami összetartsa. Gondosabbat és jobbat várunk.

A **PESTI DIVATSZALONOKBAN új témája van a hölgyeknek. A ruha- és kalappróbá-**

Szemölcsök, hajszálak, szépséghibák garantált végleges eltávolítása **KOVACS KOZMETIKÁBAN, VI. Teréz-körút 1/c.**
E hirdetés felmutatójának engedmény.

*mák mellett egyre többet hallani a száraz arc-bőr nélkülözhetetlen krémjéről, a „Hormoni-
k B”-ről. Határozott sikere van!
K. T. „Ne kacagj jelém”, „Történe”, „Min-
denki ismeretlen” című versekben van valami
erőtelten festő, amit igyekszik műlődi-
kus dallammá szelídíteni és szimbolikus ké-
pekkel tarkítani. Még tisztulabb, mélyebb és
bensőségesebb költeményeket várunk Öntől.*

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vestagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Jelzés hirdetésre érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egysidejleg külön 1 pengő utalandó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beküldendő.

Mimoa világhírű grafológusnál analízis írásból és fényképről. Alkandó címe: Pécs, Szent Vince-utca 50. Válaszbélyeg küldendő.

Elsőrendű szabású ruhákat, kosztümöket legszebb ki-vitelben készítő divatszalon méltányos ártért készit ruhákat, vidékre is. Kovács Mihályné, Budapest, VI., Teréz-körút 15. IV. emelet 35.

Zongorahangolás, javítás, harmóniumkészítés, javítás legutjában: Szieber, Budapest, II., Török-utca 6.

**Zongorák, pianóok, világmárkásak, legelőszobában rész-
lete is Fenyőné zongoratermekben: Erzsébet-körút 26.
Bérezongorák olesón. Telefon: 222-462.**

**Budapestre érkező úri személynek, szép, kényelmes lakásban 2 pengőtől megállás. Főjegyzőné, Orczy-
út 40. I. emelet 10.**

Zongorát vagy pianót azonnal, készpénzfizetésre, sür-
gősen vennék. Telefon: 228-689. Zongoraterem.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyujtok.
Dernőné, IV., Ferenciek-tere 7. II. emelet 5. Tele-
fon: 356-089.

**Legmodernebb szabás-varrás, felhőneműszabászat. Mes-
tervizsga. „ELIT”-szalon, Erzsébet-körút 46.**

**Videkieknek tiszta, szép szobák méltányosan: Hajdu
Márta, Erzsébet-körút 27. I. emelet 3. (Tel.: 420-431.)**

**Bundák legelőszobában, alakítások jutányosan Kókay E-
sztesmesternél, Vilmos császár-út 10. Tel.: 386-784.**

**Készpénzért vennék zongorát, pianót. Erzsébet-körút
huszonthat. Fenyőné. Telefon: 222-462.**

**Elzalogosított ékszerrel, ékszertjeit költségmentesen ki-
váltom és legmagasabb áron megveszem. Brilláns, aranyat, fogaranyat, ezüstöt legmagasabb áron veszek.
Baross ékszerház, Baross-utca 83. Telefonáljon: 140-969.**

**Figyelmebe ajánljuk Rákóczi-út ötven Zon-
goratermet. Rengesz zongora, pianó vásá-
rolható legesekélyebb részlete is. Olesó
tanuló-zongora.**

Balatonzáróban majstól kiadó, esetleg eladó
emeletes, kertes villában 3 szoba, konyha, élekmama,
2 zárt verandás, balkonos lakás. Az emeleti részen
két szoba, balkon, zárt veranda különválasztható.
Vízhez közel. Bővebb felvilágosítást ad: Bogárdy An-
tálné, Budapest, X., Simor-utca 13. I. 75., vagy tele-
fonon: 42-66-12.

**Budapestre érkezőknek „Uri otthon”, méltányosan,
nyug. MÁV főintéző neje. Erzsébet-körút 2. III.
emelet 19. Emke-kávéház. Telefon: 225-555.**

**Elemista, polgárista, kereskedelmis-ta tanuló instrua-
lást vállalja, esetleg több gyermek házitánítását is
keresk. Isk. tanárjelölt, Miklós Borbála, VI., Jókai-
utca 36. III. 17.**

**Pestre érkező családoknak otthon nyujtok „Dobi úri
othona”, Bpest, Kossuth L.-u. 1. I. lépéső, III. em. 2.**

**Elemít, németet, franciát, zongorát tanítok. Jácint
15-re úri családhoz ajánlom. Leveleket „Videkre is”
jelgére kiadóba kérek.**

**Gratológia mindenkit érdekel. Írásból vagy fényképről
kimerítő analízis P 5.—. Molnár István, Budapest,
József-utca 45.**

Árva, intelligens leány elmenne gyermekkel mellé házi-
kisasszónak, komornának, vagy kisebb háztartáshoz
háziasszony támaszául. Cím: S. Margit, Hatvan, IV.,
Madách-utca 4.

Anyahelyettesnek kerestetik két kislány mellé intelli-
gens, németül kifogástalanul beszélő, minden házi-
munkát végző, jól főző, 45-55 éves, keresztény úri-
asszony, ki családtagnak számít. Egyedülálló vagy
nyugdíjasok előnyben. Kimerítő ajánlatokat „Gyermek-
szolgák” jelgére kiadóba kérek.

**Két református, községhen élő, érettségizett tisztviselő
örsúlné. Válaszokat „Alföld” jelgére kiadóba kérek.**

**Öthont nyer ötezer betáblázható kölcsönért külön-
bejárati szép szobában úri egyén. Leveleket „Pest-
könyéki házamban” jelgére kiadóba kérek.**

**Árva vagy egyedülálló nőt keres háromtagú keres-
tény kereskedő-család a háztartásban segédkezni és
9 éves fiammal foglalkozni. Németül tudók előnyben.
Körmendy Jánosné, Szombathely, Mátyás király-u. 25.**

**35 éves, komoly úriasszony idősébb házaspárhoz, ahol
családtagnak tekintenek. házvezetőnek vagy gyer-
mek mellé ajánlikozik. Leveleket „Szorgalmas” jel-
gére kiadóba kérek.**

**Jókedélyű, esinos úrileány, tisztviselőné, levelezne
30 éves körüli tisztviselővel, házasság edjából. Levele-
ket „Tiszta szív” jelgére kiadóba kérek.**

**Budapesti tanítóné, havi 450 P fizetéssel, berendezett
lakással, férjhez menne 56 év körüli úriemberhez.
Leveleket „Lelki megértés” jelgére kiadóba kérek.**

**Szerény, tisztaműltű, házias, 43 éves, rk. úrileány
levelezne komoly úriemberrel. „Házasság lehetséges”
jelgére kérek leveleket kiadóba.**

**Dogozó úrinőt keresek lakótársnak. Rosenfeld Aranka,
Budapest, Lajos-utca 91. I. em. 8.**

**Perzsaszőnyeg javítás házról is. Kopoti perzsákat
alkalmi áron újja szőve. Steiner Józsefné, Budapest,
XI., Barázdá-utca 4. I. em. 1.**

**Elviselhetetlen helyzetem miatt 14-hónapos, róma. kat.
kislányomat örökre adnám. „Szerencsétlen” jelgére
a kiadóba.**

**Intelligens, keresztény nőt keresek 2 gyermek mellé,
ki 2 szoba takarítását is vállalja. Leveleket „Orvos”
jelgére a kiadóba kérek.**

**Fiatal úrileány diplomás, öskeresztény férfi vagy úri-
leány levelező partneret keres. Részletes levelet fény-
képpel „Falun élő” jelgére a kiadóba kérek.**

Felolós szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kliséket, fényképeket nem adunk vissza
és nem örnünk meg. A lak cíkeknek és képeinek el-
vétele és közlése tilos. A hirdetések elhelyezésénél
semmiféle külön kikötést nem fogadunk el. A Magyar
Nők Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda Rt.
Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 7507.42

Felolós: vitéz Bánó Lehel igazgató.

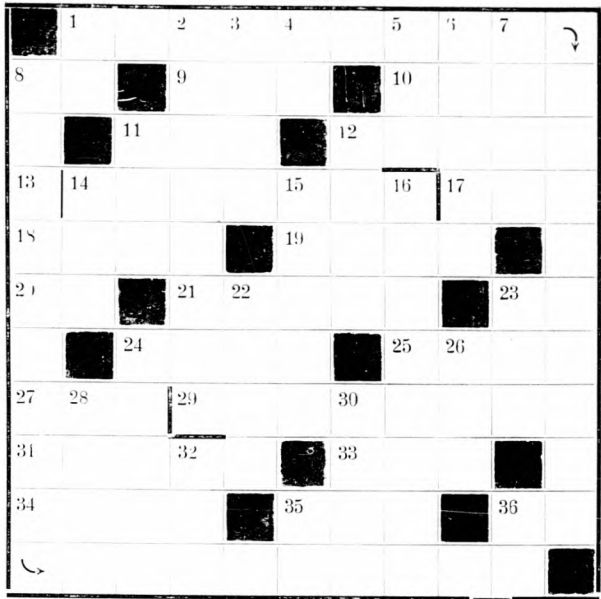
Keresztrejtvény

VÍZSZINTESEN:

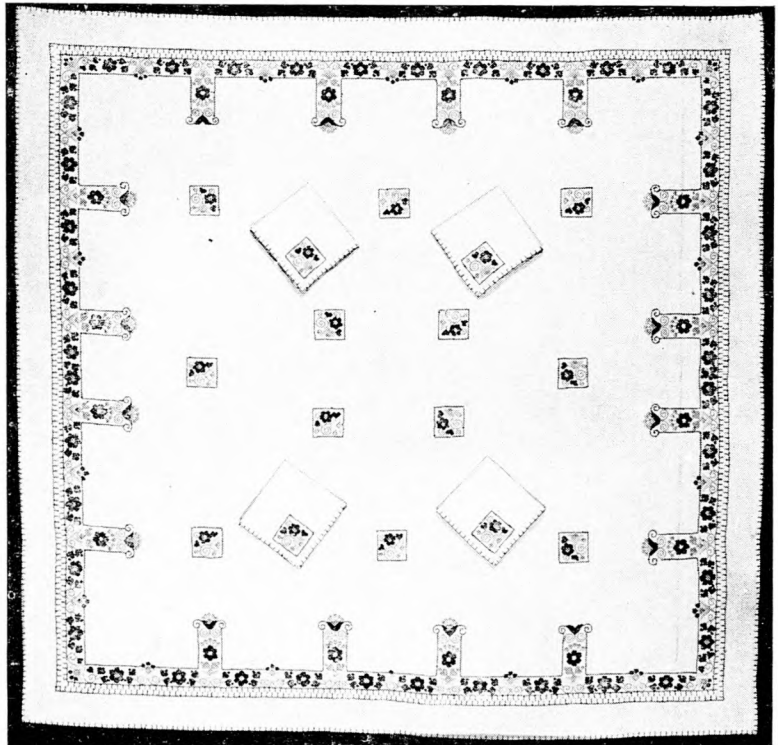
1. Halm német író — a szerelemről (folyt. a függ. 8.-ban)
8. Építőanyag
9. Latin levegő (kis hibával)
10. Kötőszó
11. Művészet — idegen nyelven
12. Hibásan beszél
13. Szomorú dolog
17. Arany — spanyolul
18. Egy kiló
19. A Bszkrt ügyfele
20. Zalai Géza
21. Elegvít
23. Jó szíve lehet
24. Zúzza
25. Velencei tengeri fürdője
27. Váradi Vass Eva
29. Felszólal — id. szóval
31. Csíkos
33. Biztosító intézet
34. Érseki város
35. Helyhatározó
36. Lapfajta

FÜGGŐLEGESEN:

1. Szikla-anyag
2. Valamely tudományág egy részlete
3. Kémleli
4. Kisebb patak
5. Idegen Eva
6. Volt filmkomikus
7. Dobó István városa
8. A vízszintes 1. folytatása
11. Angolna — németül
12. Kohó — másképpen
14. Lábbal bántalmaz
15. Éjeli madár
16. Kuruzsló-orvos
22. Görög istenség
23. Adta vala
24. Hibáz valamiben
26. Becézett Imre
28. Erős kívánság
30. Női név
32. Spanyol arany
35. Kereskedelmi kifejezés
36. Kötőszó

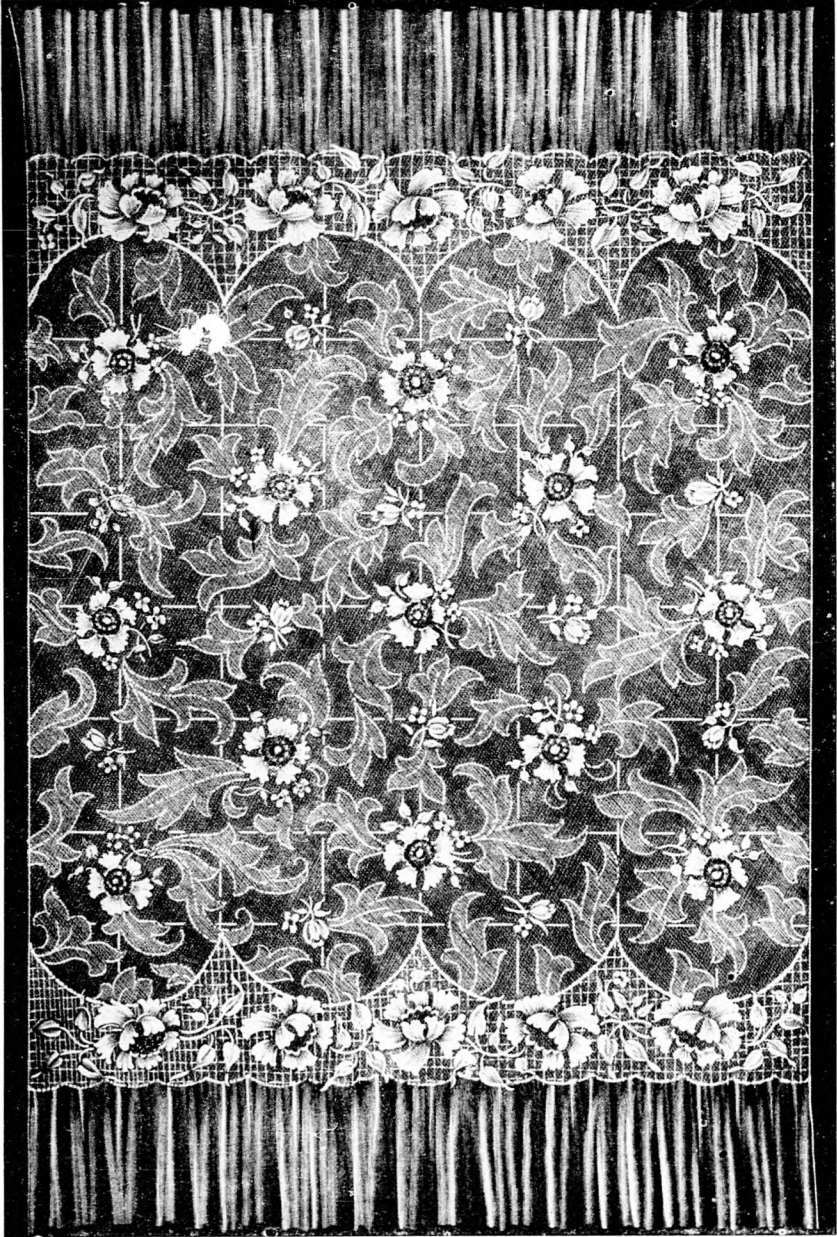

Tavaszi ruha

Sárközi himzésrel díszített zsúrkészlet. Vékonszálú házivászonra előrajzolva, megkezdve a himzéshez szükséges elegendő színtartó himzőfonállal együtt, a terítő 100×100 cm méretben, 4 drb szalvétával P 25. Teljesen készen P 45. Megrendelhető nagyobb méretben is, a terítő 140×140 cm. 6 drb szalvétával, előrajzolva, megkezdve, himző fonállal együtt P 65. Teljesen készen P 80. A kezdeti kézimunkarendeléseknél a vásárlási könyv beküldését kéri a Muskátli Kézimunkabolt, Budapesti, IV., Régiposta-u. 12 és Szeged, Kárász-u. 3.

MAGYAR NŐK LAPJA

Díszes tüll-ágyterítő. Ekrü színű, vastagszálú tüllre készíjük színes, jól mosható gyöngyfonállal. A virágokat tarka színezéssel, leveleket zölddel, kockákat barnával. Az ágyterítő előrajzolja, a himző fonállal és fodor anyaggal együtt 110 pengő. Megrendelhető más színezéssel is a Muskátli Kézimunkaboltban, Bpest, IV., Régi posta-u. 12 és Szeged, Kárász-u. 3.